

Perry Rhodan 1954
Hubert Haensel
Let do Chearthu

Poslední dobou je lidstvo opět zapletené do konfliktu kosmických rozměrů - a to bez toho, aby Pozemšťané věděli, kde je fronta. Na jedné straně je koalice Thoregon, mírové spojení šesti různých národů. Ke Koalici patří i lidstvo. Perry Rhodan byl jmenován Šestým poslem Thoregonu. Na druhé straně stojí bytost jménem Shabazza, která jedná z pověření ještě neznámé moci a zjevně má k dispozici velké mocenské prostředky. Shabazziny manipulace přinášely zkázu pro obyvatele různých galaxií: mezi jinými bylo v Mléčné dráze zcela vylidněno 52 planet.

V Chearthu, domově Gharrů, pátého Thoregonského národa, dochází také k nebezpečnému vývoji: Algiotický poutníci přepadli galaxii s obrovskou flotilou 200.000 kosmických lodí. Mhogena, Pátý posel Thoregonu, přišel do Mléčné dráhy, aby lidstvo a jeho spojence požádal o pomoc.

Pomoc se vydala na pochod - je to ale jen malá flotila. Zatímco se národy Mléčné dráhy, mezi nimi i Pozemšťané, nemohly rozhoupat, aby pomohly Gharrům, na expedici se podílejí Maahkové z Andromedy s deseti bojovými loděmi. Vedoucí lodí flotily je ale GILGAMEŠ, oficiální vlajková loď nositelů buněčných aktivátorů.

Jedenáct lodí má zachránit celou galaxii. To zní marně. Ale Atlan, nesmrtelný Arkonidan, chce přijmout riziko a vydá se s flotilou k marši - s CÍLEM CHEARTH...

Prolog

Patnáct miliónů světelných let - pro mě nepředstavitelná vzdálenost, a někde na konci této nekonečnosti je cíl GILGAMEŠE, galaxie Chearth. Nikdy dříve jsem nebyl tak daleko od svého domova jako teď. Nevěřím, že bych se měl bát, dříve jsem byl napjatý na to, co uvidíme, ale mým žaludkem škubají Muurthští červi, celí naplnění Gartopfem, chce se mi snít...

Pomalu se sklopí plochá, kruhovitá hlava Bluesanského děvčátka na stranu, zadní oči se zavřou, zatímco se obě přední lehce zeleně třpytivé panenky, doširoka otevřou a přijmou strnulý výraz. Váhavě narovná Tuyula Azyk svou pravou ruku. Sedmi prsty svine do pěsti a zase jí otevře. Před ní, držen v antigravu, se vznáší Vincent Garron v bezvědomí. Půl hodiny tu stojí a pozoruje Pozemšťana. Rušnou činnost v medostanici, roboty a mediky vnímá mladá Bluesanka jen mlhavě. Naslouchá svým citům, které cítí k pozemskému mutantovi.

Jsem rozčilená a pot mi stéká do tělesného chmýří. Snad, zkusím si namluvit, je to přechodem mého těla na zralou ženu. Mnoho se mi jeví jinak než před několika týdny. Arkonidan Atlan odhaduje let na sedmdesát snů; zatím jsme zdolali pouze zlomek toho, co je před námi. Přesto cítím po tom všem rozruchu a nebezpečí poslední doby, že monotonie ve mně vytváří hrozivou prázdnotu. Přála bych si, aby se Vincent opět probudil - něčím mě potřebuje, a já potřebuju jeho.

Vibrační poplach vytáhne Tuyulu Azyk z jejího pokojného myšlenkového světa.

1.

„Nebezpečí ve vzduchu,“ řekl Ronald Tekener s důrazem. „Ona je tu - já jí jen nemůžu chytit.“

Pět hodin třicet palubního času. Před patnácti minutami se propocení vzbudil, nemohl si ale vzpomenout na žádnou noční můru, a teplota v jeho kajutě byla stále nastavena na nízkou hodnotu. Proto nevidí žádný důvod pro pot. Ultrazvuková sprcha nemůže nevolnost zaplašit, protože sídlí v jeho podvědomí. Tekener pociťuje vnitřní nepokoj, neúnavnost, která ho jen asi po třech hodinách spánku žene zase z postele. Přesto tento pocit může stěží vyjádřit slovy. Vzpomněl si na jednoho pokerového hráče, který měl v ruce jen mizernou dvojici, ale naparoval se jako by měl fullhouse; ale sám nikdy toto zvláštní vzrušení nepozoroval...

Zatímco Smíšek zavírá magnetický lem svého palubního kombi, použije znovu interkom. Hologram Dao-Lin-H'ay sleduje každý jeho pohyb, její přivřené kočičí oči ho pozorně zkoumají.

„Nemyslí mi to.“ Ostře odráží Tek možný odpor.

„Nebo ano? Na několik vteřin se ve svých myšlenkách vrací zpět k událostem na počátku března minulého roku. Pod vlivem uměle oblbujícího léku mu sice skenovací záření Tolklandů nemohlo uškodit, na druhé straně ale po příliš dlouhé době působení mentálního retardátoru upadl do hlubokého bezvědomí. Snad ještě trpím následky, zcela vyloučit to nemůžu.“

„Za námi je zatím šestnáct dní letu bez událostí,“ přede Dao-Lin-Hay konejšivě. „Kromě toho, že deset Maahských lodí zaostává, nejsou žádné problémy. Až dosáhneme Chearthu, bude od nich GILGAMEŠ nejméně jeden standardní týden.“

Žasne a vyhrne podrážděně ret, když Tek lusknutím vyhodí do vzduchu minci, chytí ji nataženou rukou a udeří s ní na hřbet levé ruky.

„Hlava,“ zjišťuje a vytáhne vysoko obočí. „Zpropadená moje hlava, že nemůžu zůstat klidný.“

„Měl jsi informovat Atlana.“

Smíšek se začne krátce, suše smát. „Co mám v rukou kromě této desetigalaxové mince? Já...“ umlkne a vypadá jako by několik vteřin poslouchal nějaký šum, potom skoro neochotně potřásá hlavou a začne si masírovat spánky.

„Co je?“ ptá se Kartaninka. Její obavy jsou nepřehlédnutelné.

„Nic,“ brání se Smíšek drsně.

Dao-Lin mu nevěří. „Zůstaň, kde jsi!“ volá na něj. „Přijdu k tobě.“

„To je blbost, zatraceně!“ vyjede na ní Tekener. „Tvoje hlídka ještě nekončí, a znáš Guillaumeho - ten se nebojí ani nositele aktivátoru. Přijdu k tobě na VINAU.“

Lantes Guillaume, Pozemšťan, byl velitelem VINAU, starý mládenec a militarista, který velice oceňoval kázeň a disciplínu a modul již dávno považoval za svou vlastní loď. Dělal mu potíže, přijmout Dao-Lin-H'ay jako majitelku.

Tek přerušil spojení interkomem, dříve než mohla Kartaninka zareagovat.

Ronald Tekener chvatně opustil svou kajutu. Hlavní chodba k centrále KENNONU byla prázdná. Ani členové posádky, ani roboti nebili ještě na cestě na ranní hlídku. Načervenalé noční osvětlení bylo neobvykle jasné.

Dvanáct identických modulů tvořilo společně s ústředním modulem MERLINEM půl druhého kilometru dlouhý křižník GILGAMEŠ. Spojený, v této propasti mezi galaxiemi, měl mnohostěn venkovní plochy ve tvaru pentagonu.

Každý z dvanácti modulů byl skoro tisíc metrů dlouhý a tlustý sedm set metrů. Štěrbiny mezi jednotlivými loděmi byly skryty polem formovací energie, takže navenek budil dojem uzavřeného celku. Tento klam se mohl udržet i když jednotlivé moduly chyběly.

Konec konců byl GILGAMEŠ nadmíru silná nosná loď, vybavená moderní technikou, kterou mohla galaktická vynalézavost nabídnout, vyvinut a postaven byl v tajných loděnicích, na tajném světě nositelů aktivátorů, na planetě Camelot. Kterýkoliv modul byl k dispozici jednomu relativně nesmrtelnému - ovšem, myslel si Smíšek hořce, zatímco se pomalu vznášel centrální antigravitační šachtou k zádi KENNONU, byl se svou lodí až dosud neznámý. A to platilo stejně tak pro některé další nositele aktivátorů. GILGAMEŠ měl být gestem soudržnosti mezi nesmrtelnými, ale úděl lidské vynalézavosti byl zase jednou laskavý. Šestý modul, MERKOŠ, byl k dispozici Michaelu Rhodanovi, ale syn Perry Rhodana na loď nikdy nevstoupil, protože deset let před jejím dokončením zmizel ve Fornaxu. Stejně to platilo pro TALOŠ, pátý modul, který byl pro Juliana Tifflora.

Škoda, přemýšlel nad tím, že na palubě není ani Perry Rhodan ani Reginald Bull a ani myšob Gucky. A dvojčata Vandemarova nalezla před rokem smrt; jejich modul SAIRA byl, nehledě na kmenovou posádku, od té doby osiřelý. Tíže se usadila na všech modulech GILGAMEŠE. Ronald Tekener opustil antigravitační šachtu pod hangárem space-jetů, na úrovni první strojovny. Dopravní pás ho vedl k okraji; protože VINAU Dao-Lin-H'ay byla vedle jeho KENNONU, mohl pohodlně použít spojovací tunel mezi oběma moduly.

Můj KENNON...?

Ne, s modulem se až dosud nespřátelil, jevil se mu cizí jako mnohé další lodě.

Jestliže to každý tak cítil, nebyl by GILGAMEŠ nikdy symbolem, který viděli jeho konstruktéři: pomník svobody a pospolitosti zároveň...

...ovlivněn silou technické inovace a uvědomělosti, že vesmír přichystal nespočetné záhady, při které už dávno nešlo o to najít odpověď na třetí Ultimátní otázku.

Cesta k boku přivedla Tekenera na pevnou palubu. Po jeho pravici, za transparentní zdí z plastické energie, se rozprostírají mohutné haly s hypertropovými čerpadly a gravitrafovými zásobníky přes několik palub. Drobní jak mravenci vypadají systémoví technici v bílých ochranných šatech, kteří ovládají čerpadla. Série oranžových záblesků, emitovaná tuctem diskovitých robotů, se zahušťuje pod projektory k planoucímu kruhu, pomalu klesá na vnější obal hypertropu. Osm a půl hodiny by trvalo zkoumání atomové struktury, utrpení pro techniky, po kterých je požadována analýza jemné struktury uprostřed bouře záření nejvyšší koncentrace. Plynulé zásobování energií bylo pro loď jako GILGAMEŠ a její moduly jako A a 0. Na palubě bylo práce více než dost. Přesto se ve srovnání s dřívějšími kosmickými loděmi smrškla kmenová posádka na minimum. Stačilo jen sto osob, aby zajistilo plnou pohotovost jednoho modulu - není divu, že chodby a šachty na KENNONU působily opuštěně.

Vlastně je to pěkná loď...

Poprvé zase Smíšek pocítil vábení neznáma, vyzývavost, která pro jeho život dříve tolik znamenala. Palcem a ukazováčkem si masíroval svědící důlky od neštovic ve svém obličejí.

Vesmír vypadal jako v 24. století starého letopočtu, kdy se narodil. Ale se všemi svými hvězdami vypadala lokální skupina jako zrnko prachu v nekonečnu.

Tekener se mlčky usmíval. Lhostejně jako list v kartách; mohl by dovést hru do konce, jak se správně rozhodl. Výše sázky ho nikdy nezajímala. Lamelová přička se otevřela. O tři metry dál ležela vnější stěna. Hologram

ukázal trup VINAU tak blízko - mohutnost, trhlina, výstupky a senzory prokládanou příď, třpytící se v světle baterie světlometů jako hvězdy.

Tekener si užíval pohled. Pociťl přitom i hrdost. Pro misi v Chearthu byli v prostorách mezi oduly upevněny dodatečně pomocné čluny: 100 metrové křižníky, 60ti metrové korvety a skoro 500 space-jetů. Pozoruhodná moc.

„Vystavět spojovací tunel,“ poručil.

Ronald Tekener už několik dní nedržel v náručí Dao-Lin. Věděl, že Kartaninka po jeho dotyku touží stejně jako on po její hedvábně měkké kůži. Ve svém na vzrušení bohatém životě poznal mnoho žen, ale ve srovnání s Dao-Lin-H'ay by žádná neobstála, snad kromě Jennifer Thyron.

Náhle ho opět přepadlo tušení blízkého nebezpečí. Fyzicky pociťoval nevolnost, která mu bránila vstoupit do spojovacího tunelu. Směšné.

Až na VINAU to bylo jen málo kroků...

Na obrazovkách bylo jen nepodstatné vlnění hyperprostoru. S maximální rychlostí osmdesát miliónů světla se žene GILGAMEŠ k daleké galaxii Chearth.

Před dvaceti minutami měla Dao-Lin-H'ay předat velení Lantes Guillaumeovi. Žádné zvláštní události. Let probíhal až dosud monotónně a bez incidentů.

Kartaninka čekala na Teka. Proč se mezi všemi lidmi zamilovala právě do hráče, jehož studený úsměv její kůži ještě dodnes elektrizoval, Dao-Lin si už ani přesně neuvědomovala. Předpokládala, že je stejně chladnokrevný dobrodruh jako ona sama. Ale proč zrovna člověk?

Proč ne? Mrzuté kňučení jí unikalo z hrdla, neboť se svými vlastními úvahami poděšila.

„Ronald Tekener se nenalézá ani ve své kajutě ani v centrále svého modulu,“ hlásil jí servo, kterého touto otázkou pověřila.

„Je vtipný!“

Nechtělo se jí Teka špehovat. Ale od jeho volání uplynula již více než hodina. Kromě toho prohlásil, že přijde na VINAU, a tak má pochybnosti.

„Ronald Tekener měl opustit KENNON v 5.53. Jeho individuální impulsy byly zaznamenány naposledy v přístupovém tunelu k VINAU.“

„Je to jisté?“

Hloupá otázka. Syntron se nemýlil. Naproti tomu věděla, že Smíšek do jejího modulu nevstoupil.

Svými špičatými prsty si Dao-Lin masírovala kůži. *Zpropadená moje hlava, že nemůžu zůstat klidný*, řekl předtím Tek, jedna fráze, které nyní teprve teď přikládala větší význam.

„Hledaný se nenachází na palubě GILGAMEŠE,“ hlásil servo.

Dao-Lin-H'ay reagovala podrážděným brčením. Guillaume a oba vědečtí důstojníci, kteří se kromě ní nacházeli v centrále, na se na ní udiveně dívali. Dao-Lin je odmítla pokynem a nechala navázat spojení s Atlanem, který volání ihned přijal.

„Tek zmizel,“ vybuchla Kartaninka.

Teprve potom zpozorovala strnou vrásku u arkonidanova kořene nosu. Záludnýma očima si ji pronikavě měřil.

„Já vím, že to zní hloupě,“ řekla Dao-Lin, „ale dělám si starosti. Vypadá to, jako by Tek mezi KENNONem a mojí VINAU...“

„Kdy?“

„Před skoro třiceti minutami.“

„Tak byl první... ještě před Irmou LaMash...“ V Atlanově obličejí se nepohnul žádný sval. Působil zkameněle.

Teprve po několika sekundách pochopila Dao-Lin-H'ay v celém důsledku, co Arkonidan řekl: Tek není jediný, kdo se postrádá. Vzpomněla si, že Irma LaMash pracuje jako mikrotechnička v centrálním modulu MERLIN. Společně se siganci příslušela Irma k oddílu techniků Mylese Kantora, jehož úkolem bylo vyhodnotit údaje dodané Mhogenou a zjistit, jaké problémy by mohli potkat Camelotskou techniku.

Atlan spustil poplach.

2.

Byla fascinována touto bytostí, která potřebovala celkový ochranný oděv, aby přežila v kyslíkovém světě Pozemšťanů. Znovu a znovu zvědavě pozorovala Mhogenou, až se věřilo, že si nikoho neváží.

Donedávna znala mikrotechnička Irma LaMash Maahky jen z hologramu; nikdy tyto exotické cizince osobně nepotkala, ani v Terrania City. Nyní stála proti příslušníkovi národa dýchajícího „jedovaté plyny“ a potřebovala jen vztáhnout ruku, aby se dotkla jeho ochranného oděvu.

Bezděčně si všímala každého nadechnutí. Ne, vzduch nevoněl cize, sice ani jako nepáchnoucí metan, ani jako štiplavý čpavek.

„Co si myslíš o této možnosti, Irmo?“ Teprve když otázku zopakoval, cítila se oslovena a spontánně sebou škubla. Několik dvojic očí si ji pronikavě měřilo. Irma cítila, že začíná rudnout.

„Já... já tě neposlouchala,“ přiznala se zdrceně.

Domino Ross se tiše chichotal. Siganec seděl na polici, asi ve výšce hlavy, a houpal nohama.

„Měla by ses sebrat, Irmo,“ prodlužoval své impozantní 11,21 centimetru vysoké tělo. „Když budeme snít, nikdy nedosáhneme požadovaných výsledků.“

Mhogeny dýchal vodík, s příměsí metanu jako stopového prvku. A částečně dýchal i čpavek. Pro lidské pojetí to byly vsutku jedovaté plyny - ale jak on viděl ze svého pohledu Pozemšťany? Pro něho byl kyslík toxický plyn, který při vyšší koncentraci způsoboval smrt a jeho nepatrné stopy vytvářely odporně dráždivý nádech.

Přátelství mezi Maahky a lidmi bylo staré a vysoce a hluboce ovlivněné, před dávnými časy ještě proti sobě bojovali. Ačkoliv oba národy obývaly rozdílná prostředí.

Mhogenův národ pocházel z Maahků, oddělil se ale již během války před padesáti tisíci lety. Se svými 3,32 metry výšky a 1,32 metru v ramennou působil Gharr ne zcela tak silný a impozantní jako jeho příbuzní z Andromedy. Krátké, silné nohy, dlouhé chapadlovité ruce a především srpovitá, bezkrká hlava se čtyřma očima určovalo jeho zevnějšek. Vyzářovala z něj současně fascinace i hrozba. Nepochybně na něm visel také status Pátého posla Thoregonu, i když si s tím Irma dokázala málo spojit.

Thoregon - byl a zůstal abstraktní, velmi vzdálený od Země, než aby se k němu průměrný Pozemšťan mohl hlásit. Spojenectví pro mír, tak interpretovala Irma sdělení Heliota, který se před rokem objevil ve Sluneční soustavě a hovořil o tom, že lidstvo se stalo šestým Thoregonským národem.

Od té doby se zase objevily pochyby, jestli to bylo správné přijmout.

Irma LaMash to nevěděla, a mnozí, s nimiž o tom mluvila, projevovali rovněž nejistotu. Přesto se proti tomu nestavila. Snad příslušnost k velké společnosti, která plní a určuje budoucnost, je to, co lidé hledali, poprvé od doby, kdy je evoluce odsoudila k pohledu na hvězdnou oblohu. Ne, že by dnes živé generace mohli sklídit plody Thoregonu, ale její děti, nebo děti jejich dětí ano. Byla to naděje na mír a plný život, kde by si lidstvo konečně našlo pevné místo ve vesmíru...

Mikrotechnička se znovu přistihne, že se upřeně dívá na Mhogenu. Její představa o Thoregonu byla chybná, koalice bojovala o přežití, sotva se utvořila. Gharr byl Pátý posel - polomrtvý se vypotácel z Hříbu na Trokanu a prosil o pomoc.

„Zastav, velký!“ Domino Ross naskočil na prkno regálu a vyrazil řadu drsných hrdelních hlásek ve Sinjuilu, hovorovém jazyku galaxie Chearth, kterým zatím Mhogeny krmil překладаč. Sinjuil byl směs jazyků, obsahoval základy všech Chearthských idiomů. Zvuk se šel naučit, i Irma mezitím uměla několik frází.

„Musím to slyšet ještě jednou - pomalu a napsané!“ požadoval Domino Ross. „Hyperprostorový rezonátor a ostatní pětirozměrné agregáty GILGAMEŠE a jeho pomocné čluny musí být včas nalaďeny na poměry ve Sluneční trezoru, protože budeme simulovat tam panující stavy. Všechno ostatní si musíme odpustit. Tak to přece je, Irmo?“

Dívá se upřeně na ní, ruce opře vyzývavě v bocích. Dokázal ji vytrhnout z jejích myšlenek.

Váhavě kývne, mezitím co se zoufale pokouší, vyvolat si z paměti poslední věty Pátého posla. V jednoduchosti: Gharrové hlídají Sluneční trezor, kde jsou zajati Guan a Var, Sluneční červi. Nedávno ale Algiotský poutníci, velké množství národů z galaxie Algion, vpadlo do Chearthu se skoro 200.000 loďmi, aby Guan a Var osvobodili. Nebezpečí, které by pak hrozilo nejen Chearthu, je víc než zřejmé.

„Hvězdy zemřou,“ věští Mhogeny. „Jejich popel se stane hrobem nespočetných civilizací.“

To mikrotechničku zamrazí. Co Mhogeny až dosud ukazoval, byl snímek a popis, ze kterého vyvstával obraz velkého labyrintu. Zeď působí příliš vysoká, než aby ji Irma LaMash mohla jednoduše přeskočit.

Prála si, aby Gharr měl u sebe paměťový krystal naplněný daty. V tomto případě by bylo jednoduché napsat program simulace a GILGAMEŠ připravit na všechny možnosti. Pouze na základě zprávy něco připravit a nastavit, se ukázalo jako pověstné hledání jehly v kupce sena.

Hologram se stále více stabilizoval. Ukázaly se oscilující hodnoty, které potřebovali jemně doladit; bylo to sotva víc než bloudění v mlze.

Hlavní laboratoř centrálního modulu MERLIN byla hermeticky uzavřena, zvenku nemůže pronikat žádné záření a kvůli měření byla dokonce dočasně ochromena regulace vzduchu.

Myles Kantor sám vedl finální fázi. Se svým pramenem vlasů visícím mu na čele, bojoval stejně tvrdohlavě jako proti technice, která mu simulaci ukazovala jen velice hrubě.

Tři metry dlouhé měřicí zařízení. Antigravové agregáty, měřicí přístroje a projektory štítů ho obklopovali dokola jako bizarní val. Kterýkoliv prázdný hangár by poskytoval více místa, ale rozhodující bylo odstínění

přístrojů, které umožňovalo detailní měření v mikronovém oboru. Kromě toho tu byl terminál kontracomputeru pro extrapolaci a statistiku při „situacích s nejmenší pravděpodobností“, které by se logicky objevily.

Myles Kantor již před několika dny pochopil, že problémy Slunečního trezoru mohou být řešeny jen díky nepravdivým klamům - světelnou sítí výpočtů. Nebo díky přímému měření.

„Promarníme sedmdesát dní, které by mohli být ještě k užítku,“ byl Atlanův kousavý komentář. Od té doby dělal pokusy.

„Sluneční trezor,“ vysvětloval Mhogena, „se skládá z jedenašedesáti sluncí vykazující zvláštní, rozdílná hyperspektra a v součinnosti vytváří pole, které vězní Guan a Var. Těchto 61 více či méně silných hyperzářičů tvoří kulovou hvězdokupu s průměrem skoro dvou světelných měsíců; slunce jsou sice rozprostřena v nepravidelných vzdálenostech, ale tvoří přibližně kulovitou formu...“

Konstelaci se Myles Kantor pokoušel napodobovat - s hyperdimenzionálně kmitajícími krystaly namísto sluncí. Vlastně neproveditelný úmysl, protože hvězdy přísluší k rozdílným spektrálním typům. Červený obr má v konstelaci stejně pevné místo jako neutronová hvězda, bílý trpaslík a dokonce i pulzar. Některé pozice může Mhogena z paměti reprodukovat, pro většinu ale má jen nejasné údaje. Společně byla všechna slunce silně hyperenergetické zářiče, které před dávnými časy Nonggové vzájemně sladili. Pro potřebné manipulace s hvězdami byla použita technika Baolin-Ndaů.

Přes rozdílné oběžné rychlosti sluncí okolo galaktického centra vládne v energetickém oboru dokonalá geometrie.

Pro Mylese Kantora, a on to netajil, bylo těžce představitelné, že Sluneční trezor byl postaven na věčnost. Domněnka byla, podle kosmického měřítka, že již po krátké době by se výkyvy drah, gravitační poruchy a hyperbouře postaraly o nepravidelnosti, které by vězení otevřely. Nejspíše ale hyperenergetické spektrum tvoří pro Guan a Var neproniknutelné pole.

Podle Mhogenovy výpovědi je v okruhu tří světelných let okolo Slunečního trezoru extrémní hyperzáření, které jakýkoliv přístroj pracující na čtyřdimenzionální bázi svým způsobem ovlivňuje. Neomezenou prioritu má tedy snaha naladit hyperpřístroje GILGAMEŠE tak, aby pracovaly podle očekávání. Žádný snadný úkol, který si Myles Kantor na sebe naložil. Několikrát již proklel skutečnost, že zrovna hyperfyzik Attaca Meganon, vedoucí vědec jedenáctého modulu s jménem ENZA, zůstal na Camelotu. Ale to byla věc, která se nedala změnit.

17. září 1290 NGL 06:00 palubního času

Nejdříve jen dvacet pět hyperkrystalů bylo umístěno do pomyslné kulovité misky o průměru tří metrů a simulovala se tak původní struktura Slunečního trezoru.

Zatímco Irma LaMash a dva další spolupracovníci technického štábu hlídali zaclonění, začal Domino Ross a jeho osm siganců uvnitř koule s posledním doladováním.

„Začít se záznamem za šedesát sekund.“

Myles Kantor dlouhými kroky obcházel své pokusné zařízení.

Vznášející se krystaly měřily mezi osmi milimetry a čtyřmi a půl centimetry. Nejen poměr velikostí odpovídal jednotlivým hvězdám Slunečního trezoru; ale odpovídala také síla jejich záření? Rozhodující bylo aby krystalová mřížka obsahovala určitou hyperenergeticky pseudomateriální koncentraci, jejíž intenzita a trvání mělo užitečný potenciál.

Velké červené krystaly Khalumvatt odpovídaly zcela rudým obřím hvězdám; jejich masa byla, ve srovnání s objemem, spíše menší, a hyperpůsobení se rychle oslabilo. Naproti tomu různé formy Kyasoo měly světlou podobu, a byly do nich vloženy hyper elementy, aby byli silnější.

Hyperbarie - svým způsobem pětidimenzionální energie, která při vstupu do standardního vesmíru nechá vzniknout hmotě a gravitaci - platila již dlouhou dobu jako příčina pro rozdílné, různě vyhraněné vlastnosti hyperkrystalů. Myles Kantor přišel pro své simulace s dávnými známými fakty, které dávno formulovali vědci jako Geoffry Abel Warringer a Payne Hamiller.

To, co se z venku jevílo jako stavebnice s barevně se třpytícími hvězdičkami, nemohl Myles Kantor a jeho tým specialistů různých oborů nahradit ani syntronickými simulacemi. Slunce byli samotáři, nadmíru individuální útvary, které byly sice přibližně díky běžným schémátům spektrální klasifikace a svítivosti ve svých zvláštnostech popsány, ale teprve s počátkem interstelárních letů do vesmíru byly řazeny do skupin podle gravitačních konstant a hyperspektra převzatého od Arkonidanů a v pozdějších stoletích byla jednotlivá kritéria terranskými vědci upřesňována.

Hyperkrystaly s variabilními vložkami hyperbarie byly nejsnáze způsobilé pro praktická měření. K tomu ale potřebovali precizní nástroje GILGAMEŠE, stejně jako stoprocentní zaclonění proti vnějším vlivům. Na základě detailnější grafiky vysvětloval Myles Kantor v předchozích dnech Atlanovi s ostatními nesmrtelnými, svému týmu a Mhogenovi, že pokus směřuje k získání základních hodnot, které by poté palubní syntron a kontracomputer mohl extrapolovat. Tímto způsobem doufá, že do konce letu dokonalou zářící síť Slunečního

trezoru alespoň pochopí. S pochopením přichází možnost, že by mohl GILGAMEŠE částečně ochránit před pětidimenzionálními rušivými vlivy.

Každý si je zároveň vědom, že pokusy a spekulace, které dostanou z nepřesných údajů, nemohou nahradit jemné práce přímo na místě.

Děláme jen základní výzkum, říká si Irma LaMash. Co se z toho užítkuje, vyjde teprve najevo.

Jeden po druhém byla stínící pole mezi krystaly rušena. Uvnitř laboratoře se začala vznášet maličká slunce. Kdosi tlumeně pokračoval.

Mikrotechnička se otočila k Mhogenovi. Pátý posel Thoregonu stál asi tři metry za ní. Jeho očím na srpkovitém čele neuniklo nic, jejich hnědý třpyt šířil nádech melancholie. Jen vnější levé oko doutnalo světle žlutozeleně.

Sluneční transistory Lemurů platily až dosud za nepřekonatelnou sluneční techniku. Irma si vzpomněla na jména »sluneční šestiúhelníkový transister«, »Kahalo« a »Twin«, na události dávných časů, které si vyhrabala z historických databank a dychtivě je nasála. Měli s tím co dělat Místři ostrovů, a Maahkové... Ale sestrojení Slunečního trezoru byla věc daleko složitější a byl skutečný zázrak, co Nonggové s pomocí techniky Baolin-Ndaů dokázali.

Za předpokladu, že Mhogena mluvil pravdu. Ale uvedl Atlan všechny páky do pohybu, aby Gharrovi pomohl?

Clona posledního krystalu zhasla - byl to žlutý Losol, který se převážně používal pro katalytické efekty.

„Vyskytly se frekvenční změny!“

„Fluktuace hmoty se zrychlují!“

Všeobecně pochopitelně vyjádřil, že se hyperkrystaly ihned nějakým způsobem kombinují z normální hmoty do formy krystalové mřížky s variabilní materializostí z hyperbarie. Fluktuace hmoty zřejmě vyjadřují pendlování hyperbarie mezi dimenzemi...

...kde opačný vliv způsobuje pětirozměrné anomálie. Na hlavním monitoru je již několik okamžiků zobrazena šoková vlna, jako z krystalu vycházející dostředné kruhy, vypadající jako kámen hozený do vody.

Co optická reprodukce s extrémním časovým zpožděním zobrazuje, je ve skutečnosti nadsvětelnou rychlostí běžící proces, který mohou registrovat jen syntronické měřicí přístroje. Vlny se překrývají a ruší se vzájemně, dotčené krystaly se třpytí už jen mdle.

„Zaznamenáváme přírůstek hmoty. Bohužel žádné posilování energetického potenciálu.“

Podle Mhogenovy paměti těžce propočítané pozice začaly měnit polohu.

„Zesilují rezonance,“ hlásil měřicí technik. „Jednotlivé složky hyperbarie začínají kmitat na vyšších frekvencích; vzájemně se stimulují.“

Vypnout!

Vyšlehl bledý výboj a prorazil ochranou kouli, a rozbil grafické zobrazovače. Rozporné údaje pocházely ze sekundárního vybití, které bylo doprovázeno po sotva měřitelném časovém intervalu hyperjety. Měl na tom podíl polarizovaný pětirozměrný výboj, díky kterému je Sluneční trezor neproniknutelné vězení pro Guan a Var.

To, že v příštích týdnech a měsících se bude tým zabývat vlnami, bylo Irmě ihned jasné. Myles by mohl postavit další pokusné zařízení a výsledky předat kontracomputeru. Že by během několika týdnů rozluštili techniku Baolin-Ndaů, byla stejně jako dříve pošetilost.

Něco se změnilo.

Nejprve to bylo šimrání v šíji - pocit, jako by Irmu někdo upřeně pozoroval. Ne, Mhogena ne, neboť ten stál vedle Mylese a domlouval se s ním. Když byl pocit nesnesitelný, nechala Irma kvantový scanner, se kterým měřila červený Khalumvatt, a obrátila se.

Hrůza jí sevřela hrdlo. Tam, kde byla laboratoř, terminály a dokonce několik poschodí táhnoucí se antigravová šachta, bylo nedefinovatelné nic.

Nepodstatné...

Bez obrysu...

A rozšiřuje se.

„Mylesi!“

Svůj vlastní hlas už neslyšela - ačkoliv to jméno hlasitě vykřikla.

Nicota ji zahalila. Byla teplá, měkká a přiléhavá, ale zcela neproniknutelná.

3.

Poplach ukončil nadsvětelný let. GILGAMEŠ, dva a půl kilometru dlouhá dálková loď, vypadla z nadřazeného kontinua zpět do prázdnoty intergalaktického prostoru. Ve stejný čas se vytvořil paratronový štít: deset soustředných energetických polí, která dohromady znamenala mocný defenzivní potenciál. Spotřeba energetických projektorů byla stejně gigantická.

Vnitřní poplach v centrálách všech modulů. Syntronické programy spustily - pokud nebyly zastaveny autorizovanými osobami - připravené oddělení všech segmentů. Během minut by mohla zaniknout vnější pole z formovací energie a loď by se mohla rozdělit na jednotlivé části. Reginald Bull použil srovnání s pouzdrem na semena, což se ujal mezi posádkou.

Žádné zaměření v blízké oblasti. Dálkový sken neukazuje rovněž nic.

Skoro čtyři sta tisíc světelných let ve směru letu se třpytí vybledlá, dvouramenná, šikmo skloněná galaxie. Obsahovala padesát miliard sluncí, byla malá; její jasnost byla tlumena prachovým oblakem.

Ani deset sekund nepotřeboval syntron Merlinu pro vyhodnocení všech relevantních bezpečnostních systémů. Přes syntronické spojení byly výsledky přehrávány simultánně do všech centrál.

„Neexistuje žádné vnější nebezpečí,“ hlásil Merlin. „Poplach byl spuštěn na RICU, proto prosím Atlana o vyjádření.“

Gerine, zástupkyně Arkonidana, stáhla ústa do cynického úsměvu. Se vzdychem opustila své křeslo a upřela na Atlana pronikavý pohled.

„Vypadá to tak, že Merlin není vševědoucí, co se týká záhad na palubě,“ zjistila.

„Záhady?“ ptal se Atlan zostra. Pak řekl: „Merline!“

„Slyším tě, Atlane.“

„Dvě osoby jsou pohřešovány. Dokud nebude známa příčina, nadále trvá nejvyšší poplach.“

„Navrhuji: urychlení GILGAMEŠE až na rychlost potřebnou pro přechod, ale až do vyřešení události zůstat v Einsteinově prostoru. Dao-Lin-H'ay poznala, že Ronald Tekener není na palubě. Zmizel v tunelu mezi moduly KENNON a VINAU, ale naopak od zmizení Irmu LaMash v tomto případě nejsou žádní svědkové.“

„Pozoruhodné detaily?“

Velká, k zaměřovací stanici patřící obrazová koule nalevo od velitele, ukazovala několik tuctů velmi vzdálených galaxií, když se náhle nesouvisle proměnila. Každý v centrále RICA se náhle cítil jako přeložený do hlavní laboratoře centrálního modulu, ale každý měl o něco jiný zorný úhel. Atlan stál opticky tak těsně za mohutným Gharrem, že bezděčně udělal několik kroků stranou.

Skoro uprostřed obrazu docházelo k rušení struktury hologramu, které zkreslo agregáty ležící vzadu za tím.

To není rušení, tvrdil extramozek.

Dva další kroky... Něco, co působilo jako plochý elipsoid, se sbalilo a vytvořilo řadu nepravidelných výstupků. Optický efekt byl nejdříve srovnatelný s olejovou kapkou ve vodě, která se neklidně třese v neviditelném proudění.

„Zpozoroval jsem podivné rozostření. Co říká analýza?“

„Obdobný jev je pozorovatelný, když je deflektorový štít rušen určitou frekvencí.“

„Předpokládám, že to není ten případ.“

„Tato domněnka je podmíněna přítomností nějakého cizince na palubě GILGAMEŠE. Pravděpodobnost pro to činí skoro 4,37 procenta.“

„Předpokládám, že jev je způsoben odchylkou světelných kvant.“

„Efekt gravitační čočky předpokládá ohnutí světla v oblasti silného gravitačního pole. Takové ale nebylo registrováno.“

„Tudíž se může jednat pouze o hyperfyzikální jev, při dočasném přechodu čtyřdimenzionální konstanty do časoprostorové skladby.“

„Pravděpodobnost pro toto je 74,38 procenta.“

„To jsem chtěl slyšet.“

Zdálo se, že se zvláštní zkreslení zvětšovalo. Během zlomku sekundy pokrylo tělo mikrotechnicky skoro ze třetiny. Irma LaMash nakonec ustala ve své práci, neměla ale už žádnou šanci. Zmizela během okamžiku, aniž by okolostojící osoby mohly být s to jí pomoci.

„Detailní zvětšení Irmu LaMash!“ poručil Atlan. „A opakovat průběh s dalším zpomalením.“

Co ho právě nevědomky napadlo, bylo jasné: mikrotechnická nezmizela náhle, nýbrž to vypadalo, jako by se na její tělo přesouvala neprůhledná zeď.

„Vincent Garron je stále v komatu?“ ptal se spontánně Atlan.

Je to překážka? podotknul suše extramozek. *Anebo chceš reagovat, až zmizí další osoby?*

Vlastně působil nepatrně, jemně a nějak křehce. Rozčuchané hnědé vlasy odstávaly z hlavy, jako by měli vlastní gravitační zákony. Také ze spálenin pocházející jizvy v obličeji působili svým způsobem osobitě - odmítal si je nechat biokosmeticky odstranit.

Když tohoto muže poprvé viděl, domníval se, že má před sebou roztržitého vědce. Bezpečnostní opatření ale mluvilo zcela jinak.

Přístup do bezpečnostního traktu v srdci centrálního modulu MERLINU byl možný jen po předchozím přezkoumání identity. Bojovní roboti zajišťovali aby Skot zůstal uvnitř, hermeticky chráněn neproniknutelným štítem.

Kolik z tohoto opatření je samoúčelné a kolik je opravdu nutné? našeptával Atlanovi extramozek. Pokus se vymyslet do situace posádky. Každý ví, kolik mrtvých má Vincent Garron na svědomí, a jak strašně nechával umírat své oběti.

Proto ho držíme pod kontrolou.

Řekni to těm, kteří musí v doplňkovém pomocném člunu konat službu. Vědí, že smrtící mutant je blízko - podvědomě se ho bojí. Ale bezpečností opatření je všechny konejší.

Atlan odpovídá ne. Při tématu Vincent Garron se polarizují city. Málokdo akceptuje důvody, proč je smrtící mutant na palubě. Některé radikální hlasy říkají, že celý podnik je Garronovou přítomností ohrožen. Vyhledka, že by se podařilo vyléčit jeho klamné představy, je naproti tomu mizivá. Se skepsí posuzují ujišťování lodního velení, že od Garrona nehrozí žádné nebezpečí. Samo Atlanovo slovo má váhu zlata.

„Spí,“ říká Tuyula Azyk, bez toho, aby couvla z Garronovi strany. Oběma zadními očima hledí na Atlana a Kartaninaku. „Mě se jeví nadčasově, jediný na palubě, který je daleko od obvyklého horečného sklonu. Já...“ Oběma rukama si masíruje okraje talířové hlavy s gestem, který vyjadřuje nejistotu, ale i dětskou zvědavost.

„Cítím všelicos, vzadu, jako sen. Vincent mi nechtěl nikdy skutečně ublížit.“

Co mladá bluesanka nazývá „spánkem“, je koma, do kterého smrtící mutant uprchl. Až dosud se ho nepodařilo vzbudit. Atlan se ptá, jak dlouho bude Tuyula dlít po boku tohoto muže. Snad už dávno lituje, že se o něj zasadila - její duše je obtížně čitelná. Tuyula nenávidí svou matku, svým prodejem trpěla, zkazil jí dětství, ale odpírá také svou tělesnou přeměnu na ženu.

Co skutečně poutá Tuyulu ke smrtícímu mutantovi? Nejspíš asi společné parapsychické nadání, které způsobuje větší duševní příbuznost než tělesný vzhled. Snad skutečnost, že je první bytost, kterou opravdu potřebovala.

Dr. Julio Mangana, vedoucí medocentra MERLINU, přišel do bezpečnostního traktu krátce před Atlanem a Dao-Lin-H'ay a zabíral se analýzou záznamů. Tělesné funkce mutanta jsou stále hlídány, zhoršení jeho stavu, stejně jako probuzení z komatu, by vyvolalo ihned poplach.

„Garronův stav se nezměnil, Atlane. Nahodilý Rapid Eye Movement poukazuje na to, že vnímá blízkost Tuyuly, a proto je jí přítomnost z hlediska medicíny žádaná. Ale na probuzení z komatu je toho potřeba více. Také je tam riziko: pacient se nechce probudit. Ve svém stavu se cítí jistý - před sám sebou a ve svém prostředí.“

Dao-Lin-H'ay ho prudce odmítne. „Nejde o nic,“ řekne. „Musím vědět, jestli je Garron odpovědný za Tekovo zmizení a...“

„Zeptej se ho!“

„Nic mi neřekne, Julio. Tak mi odpověz ty.“

Pozemšťan trhnul ústy a potřásl lehce hlavou. „Podívej se na nákres jeho mozkových proudů. Rytmy kolísají a nedávají nám žádnou odpověď na to, jestli nebo případně kdy byly Garronovi parapsychické schopnosti aktivovány. Funkce jeho velkého mozku leží ladem. Motorické pole stejně jako podnětové pole nelze stimulovat, pouze senzorické pole reaguje. Přesto to nepřesně říká, jestli Garron reaguje na dráždění smysly. Jen mozeček vykazuje slabou činnost.“

„Co to znamená?“ chtěla vědět Kartaninanka.

Dr. Mangana podložil své zjištění holografickým vyličením Garronova mozku. Několik částečně aktivních sektorů bylo světle zbarveno.

„Jen to, že automatické pochody jsou nadále funkční,“ vysvětloval doktor.

Temná zášť unikla z Dao-Linina hrdla. Dříve než mohl někdo reagovat, zírala na bluesanské děvčátko.

„Poslouchej!“ vyjela na ni. „Věřím, že tvůj přítel může za Tekovo zmizení. Nevím přesně, jak to tentokrát udělal, ale nechci aby nějaké nebezpečí pro GILGAMEŠ...“

Tuyulina hlava se začala panicky kývat, její ústa cukala a objevil se zrohovatělý jazyk. Couvla.

„Je mi to líto,“ přiznala Dao-Lin-Hay a sklopila pohled.

Bázlivě hledala mladá bluesanka blízkost smrtícího mutanta, protože pouze u něj se cítila jistě. Přitom nikdo nevěděl lépe, jakými silami Vincent Garron disponuje. Ale snad to bylo právě to, co jí přechod z děvčete na ženu zastavilo. Poslední době působila často nejistě; někdy dokonce i ostýchavě. Pochopitelná biologická plachost byla důsledkem toho, že nemohla Terranci dát najevo, jak jí je blízký. Pravděpodobně se cítila jako předmět vystavený ve vitríně.

„Vincent není zlý,“ řekla úsečně.

„Chce jen zabránit, aby zmizely další osoby a pokud možno neumřely, protože je nelze přivést zpět,“ oháněla se Dao-Lin.

„Zesiluje mozková aktivita!“ volal zrovna teď Dr. Mangana. „Skoro to vypadá, jako by chtěl Garron Tuyulu chránit.“

„Samozeřejmě, dělá to,“ vyrazila Bluesanka v ostrém cvrkotu. Co dál řekla, zaniklo v ultrazvuku.

„Pravda se ukáže, až se mutant probudí z komatu,“ řekl drsný hlas za nimi.

Mhogen vstoupil do bezpečnostní oblasti. Pokud byl opravdu někdo, komu Tuyula Azyk bezpodmínečně věřila, pak to byl Gharr. Protože také disponoval parapsychickými silami. Mhogen byl zvláště silný psí-reflektor, který mohl na svůj protějšek odrážet pocity a emoce.

„Mám strach,“ přiznala se bluesanská dívka, když se Mhogena zatavil před antigravitačním lůžkem. „Věřím, že mě Vincent potřebuje, ale nemůžu mu pomoci. Nevím, co mám dělat... opravdu to nevím...“

„Nemusíš dělat nic, Tuyulo. Vincent Garron cítí tvou blízkost.“

Od doby, co GILGAMEŠ odjel s deseti doprovodnými Maahskými loďmi, neuplynul žádný den, kdy by Pátý posel Thoregonu nenavštívil bezpečnostní trakt a viděl smrtícího mutanta ležícího v komatu. V každém případě ležela Mhogenova velkoryse vybavená kabina v bezprostřední blízkosti. To, že se Gharrova gravitace a dechová směs mohla podle přání měnit, byla jen jedna z vymožeností. Ukázalo se, že má nastavenou gravitaci 2,7 gravů. Teplota 87 stupňů Celsia a vyšší metanový podíl v dechové směsi, byl obvyklý pro jeho příbuzné Maahky.

Na to myslel Atlan, když krátce před čtrnáctou hodinou zavolal Julio Mangana a informoval, že námaha Tuyuly a Mhogeny poprvé přináší úspěchy.

„...Garronovy mozkové křivky vykazují jasné vitální části. Nechci tvrdit, že je krátce před probuzením, ale to co se momentálně děje je mnohem více, než bychom za posledních šestnáct dní vlastně očekávali. Bezpečnostní opatření...“

„...jsou dostatečná. Mhogena má situaci v rukách. Jen u Tuyuly si nejsem jistý.“

„Budu ji mít na očích,“ sliboval Mangana. „Hormonální změny jí přetváří více, než si sama připouští. Působí nejistě. Možná za to může její parapsychické nadání, že v pubertě obzvláště intenzivně vnímá. Vzpírá se tomu. Nechce dospět.“

„Bojí se o své schopnosti - protože jsou to jediné, co doopravdy má. Víš, že jí matka vystavovala a že právě proto byla unesena obchodníky. I kdyby mentalita bluesanů byla velice rozdílná - něco takového ovlivní povahu. Tuyula by se bez svého zvláštního daru cítila opuštěná, patrně i neužitečná.“

Atlan myslel na to, že mladá Bluesanka je největší pozitivní psí-nález posledních desetiletí. Přesto jsou její schopnosti jen přirozené. Na Mimasu byla označena za „psí-konvertorku“. Tuyula měla potenciál, schopnost jiný talent vyburcovat k největším výkonům, osoby s latentními schopnostmi mohly číst myšlenky nebo hýbat předměty. Na Vincenta Garrona působily Tuyuliny síly odlišně; jeho teleportační schopnost nebyla umocněna, ale v první řadě zlepšily jeho sugestivní schopnosti, stejně jako příslušnost k hyperprostoru.

Jako hyperceptor byl Garron schopen opticky a akusticky vnímat hyperfyzikální děje. Naučil se vytvářet hyperprostorové údolí, ve kterém se mohl vyhnout každému zásahu, a kam i častokrát bral Tuyulu.

Alespoň dokumentované zmizení Irmy LaMash ukazovalo na to, že se stala obětí mutanta, ačkoliv byl Garron v komatu. Atlan zatím bránil, aby se to dostalo na veřejnost. Ani kmenová posádka GILGAMEŠE, ani muži a ženy na palubách dodatkových jednotek, zakotvených mezi moduly, se s tím dlouho nespokojí. Média měla podávat zprávy o Vincentu Garronovi. Podobně jako Atlan nechtěl nikdo najít smrt s explozivně nabobtnalou lebkou. To velkého admirála lekalo. Zamýšlel promluvit ke svému mužstvu.

Mohli by se vzbouřit? rouhal se extramozek.

Stále ještě se GILGAMEŠ „plazil“ osmdesáti procenty rychlosti světla prázdnotou mezi galaxiemi. Atlan měl pouze jediný, ale závažný důvod pro tuto pomalou plavbu: Vincent Garron měl bdící vytvořit hyperprostorové údolí.

Nyní ležel v komatu - a jak Tek tak i Irma LaMash zmizeli za nadsvětelného letu. Dalo se z toho vyvodit, že se Garron naučil parapsychicky jednat i v komatu? Možná proto, že za metagravového letu, i přes ochranu Grigoroffovi bubliny, byl svým způsobem blíže energetické úrovni pětidimenzionálního prostoru?

Výpočet na kontracomputeru zjistil pravděpodobnost 78 procent, vyhodnocení normálního syntronu bylo skoro 54 procent.

Dvacet minut po Dr. Manganaově zavolání měl Atlan informovat Dao-Lin-H'ay a Mylese Kantora a trasmitterem se vydat na MERLIN do medicínského bezpečnostního traktu. Přišel právě včas, aby viděl zhroucení Tuyuly. Bluesanka, která zjevně vstoupila s mutantem do tělesného kontaktu, se vypotácela zpět od antigravového lůžka. Po několik sekund vypadala dezorientovaná, pak začala kolem sebe křičet a mlátit, jako by bojovala s neviditelným protivníkem. Když ji medorobot chtěl uchopit, zhroutila se do bezvědomí. Její bledě růžová pleť ustoupila špinavé šedi, samo jemně modré chmýří působilo mdle.

Julio Mangana a dva mladí lékaři provedli řadu skenů. Pracovali chvatně, ale zaměřili se na určitý cíl. Vybudovalo se nárazové pole, obalilo lůžko - pro mutanta žádná vážná překážka.

Mhogena se obrátil na Atlana: „Na krátký okamžik byl Garron opět při vědomí!“ volal Gharr. „Medik mu vstříknul sedativum, ale já nevěřím, že b...“

Výkřik extramozku přišel příliš pozdě. Především dozněl ve stakkatu, tajuplném šumu, které jako vlna chtělo Arkonidana spolknout.

Atlan měl dojem mocného energetického vybití, planoucího válce ohně, který se rychle pohyboval a odrážel se od stěn. Všechno se dělo šílenou rychlostí, že dění už nedávalo smysl; úlomky robota a medicínského nářadí doutnaly na sítnici a dohořívaly jako hvězda v atmosféře planety. Pomíjivý záblesk, pak zavládla čern.

Atlan cítil pronikavé štipnutí, které vycházelo z aktivačního čipu v jeho rameni...

4.

„...přijď do říše Icchto a Nachto, Ramsoh a Xion, Vaari a Kalcham! Nech se obrátit na Gaintanu a sklíď věčný život!“

Ganzetta si sotva všímal monotónního poselství, které už několik dnů zaznívalo na mnohých hyperfrekvencích. Vytáhnul vysoko ret a začal podrážděně brumlat. Ještě tři minimální jednotky ke vstupu do hyperfáze letu. O čtyři hodiny později zpáteční let do Agiulonuské hvězdokupy, 15.000 světelných let od hala.

Agiulon, shluk 128 sluncí, převážně červených obrů bez planet, také známý jako „oko boha, který se snese na Chearth“, ležel strategicky. To proč byla hvězdokupa zajímavá, byla její relativní blízkost ke směru letu Algiotských poutníků.

„...odložte svou nevíru, národy Chearthu, obraťte se na slova proroka...“

Monotónní opakování umlklo, když osmi set metrová tlamovitá loď DARTANA přešla do nadsvětelného letu. Byl to velký křižník, který naslouchal tradicím, její trup byl zdoben odstrašujícími grimasami uplynulých let expanze, pohádkovými bytostmi, ohnivým dechem země a moře a chaosem války, vznášející se v nové podobě ke hvězdám.

Dlouhou dobu pozoroval Ganzetta jen své drápy, nechal je vyjet a zase zatáhnout zpět. Myšlenky, jimž se věnoval, pojednávaly o smrti a zkáze, mocné kosmické bitvě, jakou Chearth už nezažil tisíce let.

Maličký člun se hnal mezi slunci Agiulonu. Vrak střel. Výbuchem konvertoru byl skoro roztrhán. Hraničilo to se zázrakem, že volání o pomoc dosáhlo do Chearthu.

Jednalo se o léčku Algiontů?

Ale proč by invazori dělali něco takového? Měli obsazeny světy kolem Slunečního trezoru a dále se rozšiřovali. Deset tisíc jejich bojových lodí uvrhlo galaxii do hluboké války. A stále dostávali posily. Říkalo se, že Algiotický poutníci budovali v prázdnotě silné stanice, předmostí, kde své lodě opravovali a vyměňovali pohony. Čtyři milióny světelných let dělilo Chearth a Algion, gigantická propast, k jejímuž překonání bylo stejně tak potřeba gigantické úsilí.

Agitátor venku byl blízko takové obrovské stanice. Cokoli posádka viděla, bylo vzrušující. Snad...

Ganzetta věděl, že se má odebrat na hladký písek. Vrak agitátora už dávno dohasínal, nebo se posádka zatím udusila. Pět dnů staré volání o pomoc se souřadnicemi v Agiulonu. Oběma rukama si vjel Ganzetta do své stříbrné hrívy. Se svými 39 lety byl nejmladším velitelem flotily svého národa a přesto dávno získal pověst jako nebojácny odvážlivec a taktik. Nevrhnu se bezhlavě do dobrodružství, ale kalkuloval riziko. 3500 vyzbrojených tlamovitých lodí podléhalo jeho příkazům, dost málo proti flotile Algiontů. Přesto vypočítával své šance.

Nepodstatné vyobrazení nadřazeného kontinu vystřídal pochmurně červené výboje několika blízkých sluncí. Mlhovina má zvláštní gravitační pole a znemožňuje zaměřování; déšť částic bičuje ochranné štíty. Agiulonská hvězdokupa není příjemné místo. Rušivá pole překrývají hypervysílání. Zaměření dosahuje jen několik světelných měsíců daleko a ve větších vzdálenostech ukazuje zkreslené obrazy.

Krátká nadsvětelná etapa: půl světelného roku - jeden světelný rok... Důstojník říká, že za daných okolností je šlénství, hledat 50ti metrový člun, které hluchý a bez energie visí mezi slunci. Ganzetta ho nechá mluvit.

O hodinu později, konečně distanční poplach. Jen světelnou minutu daleko padá kurýrní člun do slunce. Před vrakem plápolají první protuberance.

Těžká protřžení trupu od nepřátelského odstřelování...

Zád' je zevnitř roztržena a dohořívá... Osmičlenná posádka ze sebe musela vydat nesmírnou námahu, aby utlumila spalující energii hyperfázového konvertoru, což by v nejlepším případě mohlo konec oddálit. Smrt těchto mužů a žen, kteří schytali tvrdé záření, musela být strašná.

Také záznamy jsou poškozené, nikoliv ale úplně ztracené.

Než dvě šípovité lodě Tazolenů bez varování zaútočí, jsou datové paměti kurýrního člunu převezeny na palubu DARTANY. Těžké salvy otřásají Ganzettovou vlajkovou lodí, který, místo aby opětoval palbu, maximálně zrychluje. Ne vždy je vhodné bojovat.

Pro Ganzettu mělo vyhodnocení získané hypertroniky přednost, aby posádka kurýrního člunu nezemřela nadarmo.

Ganzettovo tušení se potvrdilo. Důležitost uložených zaměřených dat a vyhodnocení záznamů nepřátelského vysílání z kurýrního člunu, sice šifrovaných, ale rozluštitelných, by mohlo rozhodnout bitvu.

Severně od Slunečního trezoru, 1500 světelných let daleko, vzniká vesmírná stanice Algiotských poutníků. Ačkoliv ještě není hotova, s rozměry pět krát čtyři kilometry je pozoruhodně velká.

Tato stanice, u které patroluje 5000 kosmických lodí, byla již od začátku hlavním předmostím Algiontů v Chearthu. Odtud by měli začít své válečné tažení.

V tomto sektoru shromáždil Ganzetta flotilu 3500 vyzbrojených tlamovitých lodí. Částečně to byly obchodní lodě v posledních dnech a týdnech v největším spěchu vybavené a obsazené zkušenými vojáky. Lodě čekají v zaměřovací ochraně několika stovek sluncí, aby na jeho příkaz uvolnily svou ničivou sílu a využily momentu překvapení.

Šifrované volání o pomoc Agitátora nejdříve útočný plán zpomalilo. Ale nové informace byly převratné.

Sedm set tisíc světelných let od Chearthu leží nejbližší vesmírná stanice Algiotů. Ganzetta se spontánně ptá, jak se invazorům podařilo v prázdnotě vybudovat gigantické stanice dlouhé patnáct kilometrů a široké deset kilometrů. Aby to provedli, potřebovali nepochybně mocné logické úsilí. Záznamy dokládají, že v oblasti stanic se shromažďuje algiotská transportní flotila o několika tisících jednotek. A že se tyto lodě, převážně tazolické konstrukce, vydaly na cestu do Chearthu, je jasné.

„Nášup pro invazory,“ procedil Ganzetta kletbu mezi zuby. Tyto posily nikdy nesměly dosáhnout svého cíle.

Kurýrní člun měl počkat na odlet flotily a pak se rovněž vydat do Chearthu. Při orientačním manévru v kulovité hvězdokupě byl ale přepaden Algioty.

Maximální nadsvětelný faktor hyperfázového podnětu byl 40 miliónů. Jednodušeji konstruovaný Try-transový pohon Algiotských poutníků dosahoval maximálně sedmdesáti miliónové rychlosti, mohli tedy dosáhnout cíle za 15 dnů. To znamená, že posily budou v Chearthu již velice brzy.

Ganzetta nesměl čekat, až se jednotky Algiotů ztratí mezi slunci Chearthu. I přes početní převahu Algiotů, cítil že je se svými 3500 bojovými loděmi s rozvinutější technikou, mocnější.

„Když se nám podaří, zabránit dalším dodávkám pro Algiotské poutníky, upevníme nejen naše pozice, ale zároveň něco získáme zpět. To je důvod, proč musíme nasadit vše co tu máme. Očekávám souhlas nebo protinávrhy.“

Ganzetta pátravě hleděl kolem sebe. Byl tu Turok, ve svých osmasedmdesáti letech nejstarší a nejzkušenější velitel. Kvůli ozáření měl zničenou kůži, vypal jako polonahý strom. Už roky Turok neopouštěl svou loď, protože jeho vzezření bylo terčem posměchu. Jen na palubě měl úctu.

Sirros, jediná žena v centru, stáhla rty a odhalila své zuby. Také ona velela eskadře 500 tlamovitých lodí.

„Zaútočme!“ vyrazila. Souhlasy také od ostatních velitelů. Ganzetta neočekával nic jiného. Zůstalo jim jen několik dnů na přípravu, ale to muselo stačit.

Jen o dvě minimální jednotky později přišel souhlas od armádního admirála Granschoka. Jeho příkaz opakoval Ganzettova slova: „Zničte posily Algiotských poutníků celou dostupnou silou!“

Ani frekvence flotily nebyly ušetřeny mučivému posleství Altiotů.

„... vznešení Scoctorové přijdou k vám, národy Chearthu, a věnují vám čisté poučení bohů vesmíru. Přijď do říše Icho a Nachto a...“

„Radši mě k tomu nevyzývejte!“ vyprskl Ganzetta v monologu. „Mohl bych to přijmout.“

Při try-transovém letu nejsou lodě chráněny proti zaměření. To pomohlo Ganzettovi, jehož předsunutá hlídka zaměřila posily Algiotů v lineárním prostoru. Zůstal proto čas pro přesné výpočty.

3500 bojových lodí Wlatšidů zakončilo nadsvětelnou etapu simultánně s křížníky Algiotů.

Podařilo se téměř dokonalé sladění. Pět světelných vteřin se materializovali tlamovité lodě od boku invazorů a okamžitě zahájili palbu.

5.

Řinčení šavli se mísilo s hřměním mušket. Do toho zněl dusot koní a z dálky zazníval táhlý vlčí řev. Ledová zima držela zemi ve svých rukou, vlastní dech umrzal v obličejích, a bezhvězdná noc byla temná jako peklo. Jen tu a tam zazářil déšť jisker z táborového ohně na druhé straně lesa, jako tancující červeně planoucí bludička válečného reje...

Celé to bylo neskutečné - vyvolané burácející kulisou šumu, protože další srovnání chybělo.

Dostal tě! projelo Atlanem horká vlna. To, co slyšíš, je šum hyperprostoru, tak jak ho vnímá Garron.

Divoký rachot žene všechno ostatní pryč, jako krupobití do plechové střechy. V Atlanových očích stále ještě doutnalo zobrazení medicínského bezpečnostního traktu - ale bledlo. Současně zahalovala nesmrtelného neprostupná čern.

Atlan se pomalu točil kolem své vlastní osy.

Tak jednoduchým způsobem východ nenajdeš, připomněl mu logický sektor. Ani Tuyula by to nedokázala.

Černota byl hyperprostor - přinejmenším nedefinovatelně velká, uměle vytvořená bublina v pětidimenzionálním kontinuu.

Modifikovaná energie, myslel Atlan, zmrazí pseudostabilní materii pro manipulaci na parapsychické rovině.

Schopnost Vincenta Garrona hyperceptorů měla netušené možnosti. Povzbudil hyperbarii ke změně skupenství, která se jinak předpokládala při přechodu do Einsteinova prostoru. Důvod, proč nebylo možné zaměřit mentálně vytvořené hyperprostorové údolí ani vysoce citlivými přístroji byl: bubliny pluly stále v nadřazeném energetickém proudu, kde fixování k normálnímu prostoru pomocí tří a čtyř dimenzionálních souřadnic nemělo smysl - nebo jinak - údolí a jeho příslušný obsah byly navždy nezvěstné v čase a prostoru.

Z Atlanova vědomí vyvstávaly nové obrazy. Deltaprostor Baolin-Ndaů, o kterém mu Perry Rhodan vyprávěl, byl také bublina usazená v hyperprostoru, zbraňové arzenály Časové policie byly ukryté v pětirozměrném kontinuu, i supermutant Boyt Margor se ukrýval v hyperprostoru... Pohybem hlavy setřásl z paměti vzpomínky, které by mu v tomto okamžiku byly jen přítěží.

„Teku!“ volal. „Irmo?“

Hluk pozvolna ustupoval. *Šum hyperprostoru utichá, protože se údolí s přibývajícím stabilitou cloní, šeptal extramozek. Nepochybně proto ho Garron interpretoval jako démona Quatora.*

Tuyula popisovala údolí jinak.

Nezapomeň, že tohle stvořil Garron v komatu. Není stabilní tak, jak by chtěl. - Ne, barbare, neptej se, co by se stalo, kdyby se roztrhla.

Atlan neměl u sebe ani zapalovač, jehož plamenem by si posvítil. Již po několika krocích narazil na odpor.

Z Tuyulina a Vincentova vyprávění věděl, že zásobování vzduchem je zařízení pomocí strukturální štěrbin. Kdyby se mu podařilo něco takového využít k přechodu do normálního prostoru...

Zvuk z hlavy. Tak jednoduše neprojdeš.

Nerad nečinně čekám, až se něco stane, odpověděl Arkonidan.

Jen nahodil, drsné, šeleštění papíru viselo ve vzduchu. Tušení, že se bublina mění, že skoro pulsuje jako živý organismus, stahuje se a roztaje a přitom se neustále mění její velikost, bylo zřejmé. Atlan věřil, že pohyb pocítí, nechá-li ruce delší čas tlačit na zeď. Když tuhý odpor pod jeho prsty zmizel, postoupil Atlan instinktivně dopředu. Ale naděje, že se tak dostane zpět na palubu MERLINU, praskla jako mýdlová bublina.

Rána do žaludku mu vyrazila vzduch z plic. Druhou ránu zablokoval sice předloktím, ale kop do kolena ho poslal k zemi.

Bleskurychle se Atlan odvalil stranou a udeřil do strany. Povalil protivníka napůl přes sebe.

„Touche,“ pronesl Atlan chraplavě.

„Atlan?“

„Musels mě tak tvrdě bouchnout, Teku?“

„Zatraceně, čekal jsem Garrona. Ale počkám si, až se odsud dostanem. Ten chlap mě před tím dostal zcela nepřipraveného...“

„Seš tu devět hodin.“

„Víš to určitě?“ Tekenerovo překvapení bylo jasně slyšet.

„Žádný strach, Dao-Lin na tebe ještě čeká.“

„Na to bych vsadil.“

„Ale kde je Irma?“

„Kdo?“

„Irma LaMash. Garron ji sem rovněž přemístil.“

„Nemám tušení. Zeptej se radši, jak se vrátíme, Atlane!“

„To ještě přesně nevím.“

„Tak nás přece dostal?“ drmolil Tekener. „Co říká tvůj extramozek? - Musí přece vědět, jak nás dostat z tohohle pytle?“

„Garron, kdo jiný? Tuyula a Mhogena se o to postarají.“

„... snad i hrst mediků, kteří to více chápou.“

„Špatná nálada, Teku?“

„Co?“ vrčel Smíšek. „Skvěle se bavím. Protože až se k Vincentovi dostanu, nakopu mu prdel. - Nemáš něco k pití? Devět hodin bez vody, mám žízeň.“

Atlan na Tekenera klidně mluvil. „A teď?“ dodal k tomu, když Smíšek mlčel.

„Měli bychme se pokusit improvizovat. Co jiného nám asi tak zbývá...“

Otec, myslela si. Mohl být můj otec. Vím, že není tak zlý, jak si lidé myslí. Neměl prostě jinou volbu. Já jsem také neměla nikdy výběr ani žádný skutečný domov.

Jen sténání vycházelo z jejich hlasivek. Tuyula Azyk ohnula krk a nechala hlavou klesnout. Ale tentokrát rychlým pohybem hlavy bolest nezahnala. Se sténáním zvedla ruce a zaryla prsty do hlavy.

Migréna.

Každých jedenáct dnů.

Jen myšlenka na to, jí zalila tělo horkem. Byla zmatená - proč nemohlo zůstat všechno tak, jak to vždycky bylo?

„Tuyulo, není ti dobře? Je to na tebe příliš namáhavé. Zavolám medika.“

„Ne!“ vřeštěla pronikavě v tónech, které Gharr nemohl slyšet, ale domyslel si to.

Mohutný Pátý posel Thoregonu posouval své oči ze zdola nahoru. Byl jako otec, jak ji měl rád, lhostejně k jakému národu příslušel. Zevnějšek ji nezajímal. Jinak by musel milovat její matku, ale to nemohl. Ne po tom všem, co ji způsobil. Stále to byl cizinec, který ji ochraňoval a držel.

Horko ustoupilo obtížně popsatelnému mrazu, který vzbouřil nejen její žaludek. Každý jednotlivý vlasový kořínek jejího modrého chmýří se smrštil a vzpružil.

Nejraději by se vrhla kolem a v křiku utekla - to nemohla. Protože Vincent na tom byl ještě hůř než ona. Navzdory své migréně. Byla ve věku, kdy by mohla mít děti, ale žádné děti nechtěla. Protože se bála, že by všechno dopadlo tak, jako s její matkou.

Mhogena jí odporoval. Tuyula nechápala, co řekl, asi to ani správně neslyšela, ale zírala na Vincenta, na jehož zjizvené kůži se objevila krůpěj potu. Po jeho očními víčky se míhali bulvy, jako by se musel každým okamžikem probudit.

„Vinci!“

Tuyula Azyk se lekla svého hlasu, který se chvěl teskem a touhou současně - tak, jak jako dítě toužila po domovském světě.

V příštích okamžicích cítila, jako by jí tělem pronikalo rozžhavené železo. Náhlá bolest byla skoro nesnesitelná. Tuyula zavravorala. Musela se snažit, aby udržela rovnováhu. *Stane se to za jedenáct dní zase?* Hrozná myšlenka. Příroda byla nespravedlivá.

„Ne!“ křičela na Mhogenu, který se k ní přibližoval, a ustupovala až k okraji antigravitačního lehátka. „Nejsem nemocná, pochop to přece.“

Dělal si starosti. Cítila to. Neměl si dělat starosti, ne kvůli ní, to nechtěla. Nikdy se o ní nikdo nestaral, dokud nepřišla k Pozemšťanům a k Vincentu Garronovi.

Že jí Vince někdy udeřil, to mu neměla za zlé. Ani, že jí zase a znovu klamal. Mutant si neuvědomoval co dělá. Ohýbala se a kňučela, protože syntron aktivoval paratronový štít. Ale byl k ní také laskavý. Vince byl dokonce hezký, a to chtěla.

Svým způsobem ho nemohla popsat. Když byl milý, stále častěji mu říkala „Vinci“ namísto „Vincente“. Přitom jí mutant několikrát řekl, že mu nemá říkat „Vinci“. To bylo nyní pryč.

Tuyuliny tenké prsty sevřeli Garronovo zápěstí.

„Probud' se!“ supěla. „Ukaž nám, že jsi porazil svého démona - a když ne, pak snad Mhogenu.“

Pátý posel se za ní zastavil. Jako by čekal, co se stane. Současně objevila Tuyula, jak vzrůstá její euforie.

Udělej mi laskavost, Vinci. Mohli bychom být jako rodina. Nemám nikoho kromě tebe, a ty potřebuješ mě. Kdo má přivést tvé síly na cestu míru, když ne já?

Jak se ztrácela bolest, až už skutečně nebo v mysli, Tuyula chápala, že Gharr jí pomohl, zatímco na ní vysílal všechny své pozitivní emoce. Již dlouho se tak necítila.

Minuly vteřiny, než pochopila, že na ní Vince kouká. Smrtící mutant měl otevřené oči do úzkých štěrbin, protože pak lépe viděl.

Garron byl vzhůru. Konečně. Hýbali se ale jen jeho oči.

„Vinci, slyšíš mě? Všechno bude dobré.“

Mluvila do prázdna. Vincent Garron se připravoval k teleportaci.

Ozval se za ní žalostný sten. Něco vířilo kolem bluesanského děvčátka.

Ať už znovu neztratí vědomí.

Když se medorobot opatrně přiblížil k lehátku, ozval se chraptivý smích. „Pomozte mi, moje oči! Je to hrozné.“

„A pak?“ Tuyula se k mutantovi nemohla dostat blíž, protože mezi nimi stál robot. „Budeš zase zabíjet lidi, kteří se ti budou protivit?“ Konečně se protlačila mezi kolem robota. „Chci odpověď, Vinci, chápej.“

„Proč, mé děvčátko?“

„Zklapni! Už nejsem ta dívka, kterou můžeš kdykoliv odstrčit...“

Garron se široce šklebil, ale úšklebek ztuhnul v zárodku. „Co jsi říkala?“

„Už nejsem děvče...“

„Ne, ne - to druhé. Jestli já... zase... zabiju člověka?“

Tuyule konečně podařilo odtlačit medorobota. Zarputile hleděla dolů na Vince. Bylo jí ho líto.

„Nepamatuju se,“ vzdychl. „Nebo tomu alespoň věřím. Co je to se mnou?“ Jeho vyzábělým tělem proběhl záchvěv. Sliny mu stékali po rtech, neohrabaně vytvářel slova. „Kde je Quotor? Zahnal jsem ho?“ váhavě zkoušel hodit pohledem po Gharrovi.

„Snad bych ti přitom mohl pomoci,“ řekl Mhogena zamyšleně. „Quotor je vlastně dávno mrtvý. Vzniknul jen z tvé vlastní duše. Ale definitivně zahnat, ho můžeš jen ty sám.“

Garron se těžkopádně pokusil zvednout hlavu, s zčervenalým obličejem ale zase klesnul.

„Chci být sám,“ mumlal. „Dejte mi pokoj.“

„Až vrátíš zpět Atlana,“ odvětila Tuyula tvrdě. „A s ním i oba ostatní zmizelé. Vím, že si je uvěznil v hyperprostorovém údolí, Vinci.“

„Vincent Garron znovu ztratil vědomí,“ řekl medorobot. „Jdi prosím stranou, Tuyulo! Vstříknu mu preparát na podporu krevního oběhu.“

O dvě hodiny později:

„Proč mi nevěříš, má panenko? Byl jsem v bezvědomí a nemohl jsem tedy vytvořit žádné nové hyperprostorové údolí.“

„Přesto ale Atlan, Tekener a jedna žena zmizeli. Nepokoušej se mě obelhávat.“

„Mohl je vzít Quotor. Já jim nic neudělal.“

Garronův krevní oběh byl stabilizován medikamenty. Působil bledě, oči se horečně leskly. Infúze, které ho v minulých týdnech udržovaly naživu, sledoval rozpolceným pohledem. Svým způsobem se vyhýbal pohledu mužů a žen, kteří se dostavili do bezpečnostního traktu.

Dao-Lin-H'ay a Mylese Kantora již znal. Ale ostatní? Bylo mu jedno, jak se jmenují a jaké mají funkce. Z některých pohledů šla bázeň a opovržení. Dotyční by ho nejraději viděli mrtvého.

„Vím, co mám dělat,“ supěl, a dav se na něj díval, jako by ho chtěl probodnout pohledem, jako dýkou. „Je mi to jedno. Já nemůžu... nechci s tím dluhem žít.“ Lapal po dechu, mluvil rychleji, mnohem rychleji, než u něj bylo obvyklé.

Na ústech měl hořký úsměv. Křečovitě napjal rty. Upřeně se díval na oba muže, odjišťoval jejich zbraně. Pomalu tu zbraň ovládal, i když mu byl jakýkoliv pohyb zatěžko.

„Ne!“ vykřikla Tuyula zděšeně. „Nedělej to!“

Současně profízl jasný svazek paprsků obal jednoho měřicího přístroje a způsobil výbuch. Byl cítit ozón a kouř.

Muž v uniformě vedoucího lékaře strnule zíral na zářič ve své ruce. Nemohl vůbec pochopit, proč střílel. Sugestivní vliv mutanta nezpozoroval.

„Proč jsi zase zasahoval, Mhogeno?“ sténal Garron. „Nech mě zemřít! Mým způsobem.“

Tuyula opřela pěsti v bocích a začala prudce klátit hlavou. „Skutečně jsi se pokoušel, sám před sebou prchnout?“ osopila se na mutanta. „Pak jsi zbabělejší, než jsem si myslela. Já nemohla nikdy prchnout, Vinci, ne před svou matkou, ne před tebou a ani ne přede mnou.“

Ne právě duchaplně se na ní díval a začal si kousat dolní ret.

„Je čas, abys otevřel hyperúdolí,“ prskala Dao-Lin-H'ay mrzutě. „Ale nepokoušej se nás podvést - Mhogeno bude dávat pozor.“

„Já nic neudělal,“ bědoval Garron. „Tentokrát ne. Musíte mi věřit. Musíte se přesto přede mnou chránit. Ty víš, Tuyulo, řekni jim, co se stane, když mě nezadrží. Nechci dělat to, co ode mne Quotor očekává.“

„Není žádný Quotor! tvrdila mladá Bluesanka. „Je to jen tvoje klamná představa, a ty to víš.“

6.

Země byla drásána nesčetnými boji. Proteklo již mnoho krve. Páchnul žalostným potem a i jinými výpary. Vůně smrti visela nad arénou.

Lidé se slili v homogenní hmotu. Atlan slyšel jen její tajemný šepot a nemotornost, když tam vstoupil s těžkým trojzubcem v levici a s hustou sítí v pravici.

Svého protivníka ještě neznal. Předpokládal, že to bude černý obr, jehož meč dnes již tucet gladiátorů poslal k bohu.

Temná zloba přerušila lomoz chátry. Současně pozoroval Atlan koutkem oka dva mrštné černé stíny - pardály, kteří se hnali po vůni krve. Sít' se proti těmto zvířatům nehodila a s trojzubcem byl hodně neohrabaný...

Chraplavý výkřik Arkonidana vylekal. Každý sval se napjal, strnule hleděl do temnoty - o zlomek sekundy později opět klesnul.

Zase blouzníš, hlásil extramozek. Akutní nedostatek kyslíku.

Již dávno chutná kyslík zvětrale a nechutně. *Není divu*, myslel si, *že krev a bláto dává naději*. Toto hyperúdolí nemá žádné spojení s Einsteinovým prostorem, díky které by sem mohla proudit dýchatelná atmosféra. Bylo banální se po tolika tisících letech udusit. Takovýto konec si nikdy nepředstavoval. Smrt se ale neptá, platí také pro nositele aktivátorů buněk.

Zřekl se pátrání po východu. Nebyl tu žádný.

„Sucho naše těla mumifikuje,“ bručel vedle něj Tekener. „Co si myslíš, Atlane?“

Smíšek moc mluvil. Před několika minutami mi nabízel sázku: pět tisíc k jedné, že unikne zubaté z lopaty. Kdyby nemluvil, stačil by kyslík o několik nadechnutí a vydechnutí déle.

Smlouvat o sekundy? Nezapomeň, že si mohl žít déle, než kterýkoli Arkonidan před tebou. Tvůj život byl plný, bohatý na dobrodružství a lásku, ale smrti neunikne nikdo. Ani ID nemá takovou moc.

„Když hvězdy zhasnou, jejich oheň dohoří, kde je život, který znal jejich lesk?“ pokusil se Tekener přednést několik veršů, které jeden soudobý básník napsal před devadesáti lety pod tlakem hyperprostorové parézy.

„Stan byl jen iluze, kde je včera, mé dítě? Vesmír je vyhaslý, nicota trvá.“

mlčení.

Krátce potom zazněl tlumený smích.

„Honíme se mezi univerzy, Atlane... Možná se z nás stanou bakterie, ze kterých vznikne nová civilizace... tak, jak Kummerogova oddělená ruka oživila Trokan.“

„Šetři dechem, Teku!“ Smíšek začíná sténat. „Vím, kdy je hra prohraná. Kmotr smrt měl tentokrát lepší karty.
- Nač vlastně ještě čekáme?“
„Na zázrak,“ tvrdil Atlan.

Před třemi hodinami se Tuyula Azyk zhroutila a od té doby ležela v umělém hypnospánku. Její pomatěný krevní oběh měli medikové pod kontrolou. Ačkoliv působila mladá Bluesanka klidně, tu a tam vyrazila nesrozumitelné zvuky na hranici ultrazvuku.

Přečenovala se příliš a nedbala na varovné signály svého těla. Již jako skoro zoufalý by se dal nazvat její pokus, přimět Vincenta Garrona k otevření hyperprostorové bubliny. Smrtící mutant se neočekávaně unavil - chvíle pro diskuzi Mhogeny s Mylesem Kantorem a ostatními vědci. Mezitím Dao-Lin-H'ay pozoruje syntronické nákresy. Dělá si výčítky, dává sama sobě na vinu, že jednala příliš ukvapeně. A přesto: v tomto okamžiku neměla jinou volbu, než střílet.

Jen Tuyula a několik medorobotů se během tří hodin objevili v medicínské sekci. Přes chybu bylo teď pozdě platit za to, co je správné udělat. Kartaninka zarputile sledovala záznamy.

Andělským jazykem mluví Tuyula k mutantovi, zapřísahá ho, aby Quotora zatratil a spolupracoval s lidmi.

„Vím, že můžeš, Vinci. A že chceš. Proč ale zalézáš do ulity samosoucitu? - při všech temných stvůrách!“ zařvala na něj najednou. „Udělej konečně něco! Nebo tě mám nenávidět, Vinci? Mám proklít den, kdy jsem tě potkala - stejně jako den, kdy sem se já a mí sourozenci narodili?“

Tuyulina ruka začala náhle natékat. Nevěřicně koukala na malé puchýře, které všude vznikaly, a pochopila, že jí Vince začal bombardovat mikrovlnami. Může jí zabít - jako mnoho lidí, jejichž lebka pod tímto vlivem nabobtnala.

„Nevím, co ode mne chceš,“ supěl Garron. „Dej mi pokoj! Neudělal jsem žádné údolí.“

Malé puchýře byly větší, rozlézaly se po pažích vzhůru.

„Lháři!“ Tuyulin krk se komíhal na všechny strany, ústa se doširoka otevřela. „Máš Atlana na svědomí...“

„Tuyulo, moje panenka, já nic neudělal.“

„Ne, prostě ne, nikdy...“, její hlas přeskakoval. „Zabíjíš mě, Vinci - jako jsi to udělal ostatním. To je tvůj dík?“

Na důkaz dala ruce nahoru. Puchýře mezitím pokryly také prsty a bujely až k loktu, první pukaly. Tuyulin pohled se třásl, nedozírné bolesti a napětí už dlouho nebude moci čelit. Hektická šedá skvrna začala pokrývat její hlavu.

Neuplynulo ani čtyřicet sekund, od toho, co smrtící mutant napadl mladou Bluesanku. Třesoucí se Tuyula udělala jeden krok k Garronovi, druhý... Nahýbala se kupředu, stejně jako dříve měla své zatím krvácející paže nahoře.

Pak se na něj svalila.

To byl moment, kdy Dao-Lin-H'ay konečně zareagovala. „Bídný vrahu!“ odstrčila jí, vytrhla zbraň z pouzdra a vystřelila na Garrona...

„Ukončit promítání!“ poručila servu.

Nejdříve otálela příliš dlouho a pozorovala, jak mutant mladou dívku skoro zabil, pak ale udělala chybu. Obojí pramenilo ze strachu, že ztratila Teka. Garron byl vinen, odsoudila ho, a na palubě bylo jen málo lidí, kteří její mínění nesdíleli.

Chtěla ho zastřelit. Jen okolnosti, že její zbraň byla nastavená na paralyzaci, vděčil mutant za život. Ani dodatečně Dao-Lin nepochopila, proč se nechala tak strhnout. Zevrubně se postavila s Garronem ne jeden stupeň a dokázala tak, že i její život znamená jen málo. Chyba byla, vzít Garrona sebou na let do Chearthu. Takové věci by se opět staly, a někdy...

Signál na interkomu v její kajutě bzučel, ale Dao-Lin-H'ay nereagovala. Strnule hleděla do prázdnoty.

Nervy drásající šum ustal. Kartaninka boj proti sama sobě prohrála a přijala volání. Na druhém konci byl vedoucí medocentra.

„Garron se právě vzpamatoval z paralýzy,“ řekl. „Mysleli jsme, že s ním chceš mluvit.“

Mlčky, se stlačenými rty, potřásala Kartaninka hlavou. Cítila, že se musí zvednout a jít do nebezpečí, nebo jen dodělat to, co se jí na první pokus nepodařilo.

Dr. Mangana ihned poznal, co se s ní dělo. „Cítím se nevinný jako my všichni, Dao-Lin!“ řekl tiše. „Hyperfyzikové mezitím získali nové poznatky a Garron s námi bude spolupracovat.“

„Musí se Tuyula zúčastnit?“

„Přestála ten útok zvláště dobře, ale nechce Garrona zatím vidět. Kromě toho musí nechat ruce v regenerační lázni.“

„Přijdu,“ rozhodla se Kartaninka a přerušila spojení.

To bylo v 15.30, 18. září. Jeden a půl dne uplynulo od Tekova zmizení, brala to jako zlý sen.

GILGAMEŠ stále ještě letěl podsvětelnou rychlostí. Atmosféra, když Dao-Lin vstoupila do bezpečnostního traktu, byla chladná.

Velitel MERLINU, Ertrusan Kalle Esprot, poslal dva roboty TARA-V-UH hlídat mutanta. Mhogena se držel v pozadí, nestrpěl by žádný nový případ. Shromáždilo se patnáct mužů a žen. Ačkoliv letěli už skoro tři týdny, Dao-Lin-H'ay je ještě všechny neznala. Jmenovky na uniformách byly proto více než nápomocné.

Myles Kantor, kromě ní jediný nositel aktivátoru, se právě bavil s Boranem Skarosem a Ambrasem, hyperfyziky a vedoucími vědci na Atlanově RICU. Dr. Julio Mangana byl přítomen, stejně tak Somnaro, Aras, zastupující medocentrum na ENZE Mylese Kantora. Ačkoliv uznávaný, ale nepraktikující specialista na klonování, byl Somnaro vyhlášeným odborníkem na medicínu a známý svou rozsáhlou sbírkou tzv. domácích receptů, které pocházely z různých kultur galaktických národů. Ostatní mediky, specialisty v oboru parapsychiky, Dao-Lin-H'ay ještě neznala.

Stejně jako Oxtorňana. Jmenoval se Denor Masall a sloužil na MERLINU. Dao-Lin o něm ale již slyšela; na palubě se povídalo, že Masalovi bylo lepší jít z cesty. Několik osob tvrdilo, že se střetlo s Masalovým Okrillem a bestii unikli jen díky svým rychlým reakcím.

Mluví hlouposti, řekla Kartaninka, která si měřila holohlavého, více než 1.90 metru vysokého, v ramennou šířku 1,20 metru, muže, přízpůsobeného prostředí.

Oxtorňané, vzpomínala, jako národ pocházeli z posádky terranské vystěhovalecké lodi, která přistála na extrémním světě Oxtorne. Během mála generací se jejich dědičné faktory změnily; kostra a svalstvo mělo dnes odolnost oceloplastiku. Oxtorne bylo pokládáno ze málo příjemné místo. Kdo by se rád usadil v gravitaci skoro pěti gravů s teplotními výkyvy od sto stupňů až do mínus 120 stupňů Celsia, jakož i ve vichřicích o rychlostech až tisíc kilometrů za hodinu. Při takových myšlenkách se jí naježila kůže.

Ani Okrillové nepocházeli původně z toho světa extrémů, ale již dlouho před lidmi se novému prostředí přizpůsobili. Podobali se osminohé žábě, obvykle byly dlouzí 1,10 metru a půl metru vysokí a byli všechno jiného než hravá zvířata. Ostré zuby a elektrinu šlehající jazyk, který může roztavit dokonce terkonitovou ocel, nutí každého k tomu, aby se Okrillovi obloukem vyhnul. Nedávno mluvil Tek s Oxtorňanem Omarem Hawkem a jeho Okrillem Sherlockem. Bylo to v souvislosti s Atlanovým zmizením na Traversanu, přilákán časovou stanicí Mistrů ostrovů.

Proč nemůžu přijít na jiné myšlenky? projelo Kartaninankou. Nechci se podívat pravdě do očí? Pravda je bohužel to, že Tek, Atlan a Irma zmizeli, a přivést zpět je může jen Garron, týž Garron, kterého jsem skoro zastřelila.

Kůže se jí naježila, když zjistila, že se na smrtícího mutanta upřeně dívá.

„Nechtěl jsem Tuyulu zabít,“ začal. „Já za to nemůžu, potřebuju jí. A ona potřebu je mě.“ Poslední věta zněla jako omluva.

Dao-Lin na to mlčela. Původně chtěla s Garronem mluvit, ale nemohla. Škubala rty a byla ráda, když přišli Myles Kantor a Oxtorňan.

„Jestliže máš ještě pochybnosti, kde Tek zmizel,“ začal Kantor, „Mám důkaz, že se jeho stopa ztratila mezi moduly.“

„Tarlan sledoval Tekenerovu infračervenou stopu,“ řekl Oxtorňan. Dao-Lin z jeho pohledu poznala, že Tarlan je jeho „zvířátko“. „Okrill vidí infračervené stopy ještě po týdnu.“

Dříve než mohla Kartaninka reagovat, pokračoval Myles: „Bylo to to místo. Na druhou stranu musím poznamenat, že ani hyperměřice ani další přístroje pracující na pětidimenzionální bázi nezaznamenaly žádné nepravdivosti. Ale rozbor hyperprostorovým rezonátorem zjistil dodatečné kolísání v oblasti v určité hyperfrekvence. Doba by mohla být krátce po půlnoci stejně jako krátce před šestou hodinou ráno a o několik minut později. Frekvence vypovídají o hyperbariovém pendlu v oblasti krystalické stability...“

„Je to důkaz, že Garron vytvořil hyperúdolí?“ Dao-Lin-H'ay se podívala nejdříve na Mylese, pak na smrtícího mutanta, na jehož tělo právě lékaři a medoroboti připevňovali velké množství měřících přístrojů. Mhogena jim dával příkazy.

„Co to má být?“ ptala se Kartaninanka.

Oxtorňan si odkašlal a znělo to, jako by chtěl vyvolat zemetřesení. „Garron s námi chce spolupracovat.“

„Snad ho nenapadne otočit se k nám zády.“

Myles Kantor nedočkavě někomu šlápl na nohu, jeho pohyby působily ospale. Kdo ho dobře znal, věděl, že se Myles krajně intenzivně zabývá nějakým problémem. Spěšně odhrnul pramen vlasů z čela.

„Já mu věřím,“ řekl pak. „Tuyula ostatně taky. Existuje možnost, že Garron v komatu a v podmínkách metagravového letu vytvořil údolí nevědomky, do kterého momentálně nemůže najít přístup z čtyřrozměrného kontinua. Je jasné, že Grigoroffovy projektory metagravu vytvářejí při letu hyperprostorem ochranné pole, které lodi přidělí zdánlivě vlastní mikrokosmos. Když vypadne Grigoroffova vrstva, skoro vždy dojde k vynoření lodi v cizím vesmíru. Energie pole tohoto mikrokosmu mohla způsobit degeneraci Garronem ovlivněné hyperbarie, což zavinilo změnu stability hyperprostorového údolí.“

„Prosím,“ přerušila Dao-Lin jeho proud slov, „nemyslela jsem přednášku z hyperfyziky. Řeknu to v krátké větě, Mylesi: Co si o tom myslíš?“

Jeho hubený obličej vypadal ještě více hranatý; ve velkých očích se zrcadlil zármutek. „Věřím,“ bručel vědec, „že Garron to údolí opět najde, ale až budeme v nadsvětelném letu a pod ochranou Grigoroffovy vrstvy.“

„Údolí by pak mohlo zmizet.“

„V tom případě už by Atlan nebyl zmizelý.“ Myles si zamyšleně masíroval nos. „Věřím, že koma působí na paranormální síly. Nechci už koukat na to, jak je přístup k údolí uzavřen. Je jedno, co podnikneme.“ Dao-Lin nevěřičně hleděla na Garrona. Pokud Mylesova předpověď vyjde, podepsali právě rozsudek smrti pro tři lidi, mezi nimi pro dva potenciálně nesmrtelné.

GILGAMEŠ opět letěl nadsvětelně. Prozíravý Kalle Esprot vyhlásil nejvyšší poplach.

Vincent Garron byl v medicínském traktu pod přísnou kontrolou.

„Chci tu mít Tuyulu,“ prosil. „Přiveďte jí ke mě.“

„Musíš být trpělivý,“ bránil se Dr. Mangana. „Bluesanka je ještě v regenerační lázni.“

Garron se na něj zuřivě podíval. „Já jí teď potřebuju,“ supěl. „Pak už bude pozdě.“

„Skoro jsi jí zabil.“

Smrtící mutant si pokoušel odtrhnout přípojky a senzory, ale poutací pole mu v tom zabránilo. „Přiveďte Tuyulu - ke mně!“ Výkřik byl ostrý a náhle ustal. Vincent Garron zmizel. Na antigravitačním lehátku zůstal jen chaos senzorů.

„Nebylo možné, ho zadržet,“ sténal Mhogena. „Teleportoval tak rychle, že jsem nemohl jeho úmysl odhadnout.“

Esprot vyrazil vydatnou kletbu. Jeho povely byly ukvapené. Okamžitě nechal hlídkovat roboty nejen v MERLINU, ale v ostatních segmentech. Ani dodatečné pomocné čluny nebyly výjimkou. Kdyby Garron chtěl, měl stovky možností, kde GILGAMEŠ sabotovat.

U prostřed tohoto rozruchu se objevila zpráva, že se asi znovu objevila Irma LaMash. O vteřinu později byl nalezen Ronald Tekener, také v bezvědomí, ve spojovacím tunelu mezi KENNONEM a VIANU.

„Jeho dýchání se zastavilo, ale resuscitace byla ihned provedena. Důsledky šoku se neočekávají.“ Dao-Lin-H'ay na chvíli zavřela oči. Kdekoliv byl Tek, tak se jeho záchrana podařila v poslední sekundě.

Ale Atlan? Arkonidan zmizel z bezpečnostního traktu, musel se tedy ukázat právě tam.

„Atlan je mrtvý,“ slyšela Dao-Lin někoho křičet. Myšlenka na smrtícího mutantu jí opět sevřela hrdlo.

Nakonec přišlo spásné hlášení.

Atlan byl zase na palubě. Materializoval se ve velkém hydroponickém zařízení, ve kterém se pěstovala rychle rostoucí zelenina. Automatika zaregistrovala jeho pobyt a předala ho dál.

7.

Vesmír hořel.

Byl to přinejmenším dojem, který zprostředkovávala hlavní obrazovka. Planoucí, oslnivé záblesky se střídaly se sametovou černotou vesmíru. V salvách střílela palubní děla, vypouštěla jako věž silné paprsky a třpytivá pole dezintegrátorů dopadávala na ochranné štíty Algíotů. Energetické erupce, strukturální trhliny, exploze, rozplývající se plynová oblaka - první šípové a uzlové lodě hořely v palbě Wlatšidů ještě dříve, než jejich posádky mohly pochopit situaci.

Vznikaly tucty nových sluncí, šíleně rychle se rozpínaly a zanikaly. Vzadu zůstávaly rozžhavené části vraků, planuly a uhasínaly jako bludičky.

Sto dvacet jedna hlášených sestřelů v první minutě. Ganzetta cítil triumf. Dvě šípovité lodě se blížily k DARTANĚ. Jejich úmysl byl jasný, chtěli vzít vlajkovou loď do kleští. Vzdálenost byla sto tisíc kilometrů a rychle klesala. Kolem dokola vládl energetický chaos.

Ještě osmdesát tisíc kilometrů... Po řadách se rozsvěcovaly varovné kontrolky, hypertronika požadovala úhybný manévry.

„Tazoleni se dostali na dostřel!“

„Zesílit štíty!“ poroučel Ganzetta. „Hlavní energie do čelních projektorů!“

Ještě čtyřicet tisíc kilometrů...

Šípové lodě vystřelily. Zaměřovače hlásily světelné zbraňové paprsky, ale příliš pozdě, energie už dávno udeřila do ochranného štítu. Hodnoty zatížení vyskočily povážlivě blízko sto procentům. Rychlostí myšlenek vznikaly na ochranném poli první trychtýřovité víry. Obal lodi rachotil, otřesy se rozšiřovaly, loď se chvěla až do nejnepříjemnější zdi.

Ganzetta to vnímal jen okrajově. Ani ne padesát kilometrů daleko se prohnala DARTANA mezi oběma protivníky. Teď začala pálit, nepotřebovala žádné komplikované výpočty kurzu a rychlosti, rozpoutala paprskovou palbu, jednu salvu za druhou, v odstupu tisícín sekundy, tak precizní byla hypertronika.

Na obrazovkách to vypadalo tak, jakoby je zakryl ohnivý závoj. Protivníkovy ochranné štíty byly zatíženy až na hranici zhroutení. Skoro současně se objevil první výbuch, oťásl DARTANOU, jejíž příd' opět zalil ohňostroj.

Druhá šípová loď byla o něco méně těžce zasažena. Zhroutil se jí ochranný štít, byla stržena z kurzu. Střed lodi, obklopené atomovým požárem, chrlil děšť trosek. Současně se začala rodt' rozpadat, proces sledovala optika wlatšidské vlajkové lodi i přes vzrůstající vzdálenost.

O chvílku později pak šípovitá loď kolidovala s jiným, už jen zpola manévrujícím křižníkem; oblak žáru se zvětšoval, dlouhé minuty napájen stále novými výbuchy.

Ale i tlamovité lodě Wlatšidů už brázdily prostor jako vraky. Když Algioti překonali svůj šok, prorazili obklíčení Wlatšidů. Bojová oblast se zvětšovala, brzy už zaujímala oblast řádově několika světelných minut. Smrt sklízela bohatou úrodu. Po dvou hodinách Algiotický poutníci ztratili skoro pět set lodí všech velikostí, z Ganzettova týmu bylo zničeno třicet tlamovitých lodí, dalších osmnáct se muselo s částečným poškozením stáhnout.

Nastala doba, kdy zasáhly strážní lodě Algiotů ze skoro dokončené stanice. V různě velkých oddílech vystupovaly z meziprostoru, ale většinou udeřili do prázdna. Ani Ganzetta ani jeho velitelé eskader nezapomněli na jejich pět tisíc lodí, počítali ale, že přijdou dřív, a proto zaměřili jejich trytransový let.

Rozhodující bitva vzplála v plné síle.

Krátké zasyčení vysokotlaké injekce Ganzetta skoro nevnímal. Prázdna ampulka mu vyklouzla z prstů a rozbila se o zem. O několik okamžiků později už měl zase sílu. Povzbuzující prostředek působil. Jen ještě trochu otupěle hleděl na obrazovky, na kterých se skoro dva dni neobjevovalo nic jiného než smrt a zkáza. Gigantické bojiště na severu Chearthu se dále rozšiřovalo.

Ganzetta už nespál skoro čtyřicet hodin. Tak dlouho již zuřila bitva. Mezitím si Wlatšidové mohli dovolit honit jednotlivé lodě Algiotů a rozpouštět své útočné formace. Tato bitva se zapíše do dějin.

Počáteční poměr jedné ku třem se zvrátil ve prospěch Wlatšidů. Všechny posádky, které přitom zemřely, jednoho dne budou známy jako hrdinové Chearthu. Ganzetta již předem viděl památníky, chabá náhrada pro Wlatšidy, kteří zde obětovali svůj život. Především přestavěná obchodní plavidla utrpěla vysoké ztráty.

Rádiový kontakt s AGRONEM a DERRELEM, dvěma 400 metrovými tlamovitými loděmi. Podnikaly lov na Tazoleny a znenadání se ocitly v obklíčení. Jedna z lodí, které byly dost blízko, aby mohly zasáhnout, byla Ganzettova vlajková loď.

Navzdory nejvyššímu zrychlení uplynulo více než dvacet sekund, než konečně dosáhla palebné vzdálenosti, a těchto dvacet sekund bylo věčností. Ganzettův dráp zanechal škrábanec na displeji ovládání palby; DARTANA se opět proměnila ve smrt a zkázu plivající obrodu. Nebylo mnoho lodí jako ona.

Flotila Wlatšidů měla jen dvacet tisíc lodí, z nichž dva tisíce byly skutečné válečné lodě, deset tisíc jich bylo více či méně omezených. Planetární vlády byly naštěstí dost obezřetné, aby tento potenciál udržovaly, protože tu bylo latentní nebezpečí, že by se jednoho dne mohli v Chearthu objevit nepřátelé. Ale s útokem, jaký provedli Algioti, politici nepočítali. Zaměřovače znovu hlásily poplach.

S čím nikdo nepočítal, se stalo. Další kosmické lodě Algiotských poutníků vystoupily z meziprostoru.

Byly jich stovky a příval neustával. Začínal konec.

Válečné štěstí bylo jako mrzutá milenka. Kdysi při výcviku slyšel Ganzetta tuto větu a vždy ho rozesmála. Nakonec pochopil její hlubší smysl.

„Patnáct tisíc lodí, Ganzetto!“ Turok byl zděšen, jeho obličej působil zvadle, oči ležely v hlubokých a malých dutinách, obklopených těžkými krevními pytlí. „Nevím, odkud přišli, můžu jen soudit, že nám asi nedají moc šancí. Musíš velet ústup, Ganzetto!“

„Ne!“

„Tak to nás zničí.“

„Tak rychle se nevzdávám, Turoku. Dokud je ještě jedno kvantum energie v konvertorech DARTANY, bude moje posádka bojovat za svobodu Chearthu.“

Zíral na monitor, na kterém před chvílí byla Turokova holá lebka.

„Obnovte spojení!“ rozkázal Ganzetta.

„AGION byl před několika sekundami zničen nepřítelem,“ zněla odpověď. „Asi to nikdo nepřežil.“ Ganzetta na krátký okamžik zavřel oči. Turok, přítel jeho otce, byl mrtvý. Přitom o něm každý tvrdil, že je asi nesmrtelný. Ale ani legenda jako Turok nežije věčně.

„Zaútočíme na ně!“ Bylo to jen zoufalství, které ho hnalo kupředu. Nešlo jít zpět. „Posily musí být zničeny. Bez posil budou Algioti oslabeni.“

Minuty se prodlužovaly k věčnosti.

Uplynula hodina - a smrt stále dál sklízela bohatou úrodu.

Bylo šílené, když se záchranné čluny řítily na Algiotské křižníky, přeplněné energií, když jako planoucí pochodně prorážely protivníkův ochranný štít, v mocném výbuchu přiváděly protivníkovy lodě do zkázy.

Byl to rychlý odchod pro těžce raněné, litoval. Mnoho křižníků vypouštělo pomocné čluny, byly malé a obratné a způsobovaly Algiotům těžké ztráty. Ganzetta chtěl a mohl rozkázat ukončit toto šílenství.

Po třetí injekci podpůrného prostředku mu selhal krevní oběh. Nestávalo se často, že by se zhroutil...

Až po půldruhé hodině ho lékaři přivedli k vědomí.

Jeho flotila už neměla ani dva tisíce lodí. Ganzetta ztráty ignoroval, protože Algiotický poutníci ztratili mnohem více lodí.

Dvakrát byl štít DARTANY proražen, okrajové sekce musely být uzavřeny. Na palubě byli mrtví, ale naštěstí nebylo zasaženo žádné důležité oddělení.

Pak přišlo volání admirála Granschoka z velitelství na Ingaru. V této době se Ganzettova hrdá flotila scvrkla na 1200 jednotek. Ale Algioti museli snést ještě těžší ztráty. Vesmír v tomto hvězdném regionu byl mořem rozstřílených Algiotských lodí.

„Tvé lodě se stáhnou,“ řekl admirál. „Jakékoliv další ztráty budou neomluvitelné.“

„S dovolením, máme optimální šanci...“

„...ztratit taky poslední třetinu naší flotily.“

„Mohli bychom ty posily zcela zničit,“ odporoval Ganzetta.

„Nařizují ústup!“ zcela jasně znělo každé slovo.

Ganzetta se pokusil ještě jednou promluvit, ale admirál už reagoval jen mrzutě.

„Můj příkaz je jasný,“ prskal na velitele flotily. „Očekávám okamžité stažení. Nechci, abys ztratil ani jednu další loď.“

Ganzetta se třásl hněvem. Ještě jeden den, aby dokázal, že má situaci pod kontrolou. Vítězství bylo tak blízko. Ale admirál Granschock mu nedával na výběr.

Zrovna když vydal příkaz k ústupu, dostala DARTANA další těžký zásah a po dvou tisících světelných letech hyperfázového letu jí selhal pohon.

Nadsvětelný pohon byl těžce poškozen, hypervysílačka vynechávala. Ganzetta proklínal admirála a jeho slepotu, ale to neměnilo nic na tom, že posádka musela palubními prostředky opravit projektory a konvertory. Škody v pohonu nebyly naštěstí tak těžké, jako u vysílačky, kde vzednutí energie rozdrobilo dokonce hyperkrystaly.

8.

22. září 1290 NGL

Malá nakloněná spirální galaxie s jen padesáti miliardami sluncí ležela skoro půl milionu světelných let za GILGAMEŠEM. Stále ještě vládl poplach. Ačkoliv předchozí dny byly klidné, nenechal se nikdo oklamat potenciálním nebezpečím. Kdykoliv se mohl vynořit Vincent Garron z hyperúdolí, udeřit a znovu zmizet.

„On to neudělal,“ tvrdila Tuyula Azyk přesvědčujícím tónem. Zděšení nad tím, že Garron své smrtící schopnosti použil nejen na její obnažené ruce, bylo stále ještě patrné. „Cítil se stísněně. Vince ještě neví, kam patří - pozoruji ale to již dlouhou dobu - ale nakonec se rozhodne pro dobro.“

Názor mladé Bluesanky byla jedna strana, plané pověsti, které kolovaly na palubě GILGAMEŠE, druhá. Jen málokterí věřili, že se Tuyule a Gharrovi podaří vyléčit smrtícího mutanta z jeho klamných představ.

Dokonce ani Atlan nevěřil míru, říkal, že ho dosáhne rozmanitými bezpečnostními opatřeními. Tvzení se ujalo, Atlan označoval smrtícího mutanta za tikající časovanou bombu.

Takovéto pověsti nebyly příjemné, protože zostřovaly vlastní strach a obavy. Měly jen jakousi alibistickou funkci, a právě proto je mohli velitelé dementovat. Nikdo nechtěl slyšet chlácholení, a když, pak se jim nevěřilo. Pověsti se postaraly o další nejistotu a rozdmýchávaly strach před masovým vrahem, který se mohl kdekoliv objevit.

Nové syntronické psychogramy mutanta jen zvýšily nejistotu. Tuyula Azyk nazvala toto hodnocení makulaturou...

„...nikdo nezná Vinceho tak dobře jako já,“ zdůrazňovala. „Když páchá vraždy, je ovlivňován Quotorem. To už je ale pryč. Quotor ho již plně neovládá, jinak by mě doopravdy zabil.“

23. září 1290 NGL.

Serven Mihan špatně spal. Nejméně pětkrát se propocení probudil strachy, mučila ho noční můra, ve které Garron převzal moc nad GILGAMEŠEM. Mhogen a byl jeho první obětí, zemřel při obyčejném výbuchu plynu.

Astronom se cítil rozlámaně, když ho palubní automatika vytrhla z jeho prvního opravdového spánku. Ani vzpružující vibrace ultrazvukové sprchy nezahnały jeho mrzutost. Palubní zprávy nehlásily žádné události, omílaly jen narozeninové gratulace pro několik členů posádky. Když pak ke všemu ještě zazněla symfonie Andromeda, která Servenovi připomněla jeho poslední manželství, den se mu skutečně zhroutil, přestože GILGAMESH nabízel pohodlí, jaké se na jiné lodi nenašlo.

Kdy by se loď mohla vrátit?

Snad příští rok, myslel si.

Apaticky utrl Miha uzávěr koncentrátu. Zase se cítil pozorován; cizí pohled ho pálił v zátylku. Smrtící mutant, problesklo jím. Nikdo jiný se nemohl dostat do uzamčené kabiny.

To ho bezděky vzpružilo. Tichý šum, potlačované dýchání, mu prozradilo dost. Jeho noční můra se stala realitou.

Zabije mě aby, on... - Ne, na to nemysli, zatraceně! Je telepat? Ne, myslím že ne.

V dosahu ležel jen vibrační nůž. Smrtící mutant teď musel stát přímo za ním. Serven Miha cítil, jak se mu naježili vlasy na šíji, ledové mrazení klesalo po zádech dolů.

Hrozivě těžký a suchý koncentrát se mu lepil na zubech. Miha zapomněl žvýkat. Bleskurychle uchopil nůž, naskočil při tom a šermoval kolem sebe... Dívali se na něj celkem záľudné oči ve zjizveném obličeji. Astronom tento obličej mezitím již tucetkrát viděl v trivideových zprávách.

Narazil na jeho máchající nůž. Čepel zasáhla Garronovu paži a způsobila hlubokou ránu. Smrtící mutant zařval.

Pak byl Serven Miha opět sám a popleteně se ptal, co se vlastně stalo. Snil ještě? Ale kdyby to nebyl sen a Vincent Garron by se v jeho kajutě skutečně materializoval, proč tu neležel s puklou lebkou?

Zděšeně se díval na nůž ve své ruce a na kapky krve na zemi a podlomila se mu kolena. Zatímco mu srdce šíleně bušilo do žeber, hledal pevnou oporu. Stále ještě držel v ruce pevně nůž, klouby mu vystupovaly pod bílou kůží.

„Servo!“ supěl. „Servo - potřebuji pomoc.“

MADIGAN, jeden z padesáti 100 metrových křižníků energeticky zakotvených mezi moduly GILGAMESHE, čekal na své nasazení v Chearthu. Pro posádky pomocných člunů nebylo během letu nic na práci - všechno důležité se vyřizovalo na palubě mateřské lodi.

Většina mužů a žen zabíjela nudu v simulacích nebo výukových programech. V prvních dnech si prohlíželi moduly, ale to nebylo nic nového.

Největší změnu nabízel hovor v lodní jídelně. Šéf kuchař MADIGANU byl kuchařem tělem i duší, dokonce i z trokanských prašných hub dokázal vyčarovat prvotřídní jídlo.

Kuchyně byla až do posledního místa obsazena.

„Nevím, čím jsme si ten klid zasloužili.“ Rould Saghain, první důstojník a na MADIGANĚ děvče pro všechno, otáčel mezi prsty napůl prázdnou skleničku a měřil si své protějšky přes její okraj.

„Možná,“ řekl šéfinženýr, „že právě prožíváme příslovečný klid před bouří, nedoufám ale že k ní dojde.“

„Když o tom přemýšlím, chápu galaktickou radu, proč se do toho nevěložila. Chearth není pro nás důležitý; musíme se především postarat o naše vlastní záležitosti, které jsou mnohem horší.“

„To je tvůj oficiální názor?“

„Můj soukromý.“ Sagham postavil skleničku zpět na stůl. Jeho pohled dostal něco významného. „Kdykoliv se lidstvo pokusilo připlést do kosmických událostí, nevyšlo z toho nic dobrého.“

„To není zcela pravda,“ odporoval šéfinženýr. „Věděli jsme, co naši sousedé dělají, jinak...“ Sagham nasadil široký úšklebek. „Moje úvahy nejsou tak scestné, že jo? - Hej, uvázlo ti jídlo v krku?“

Šéfinženýr náhle působil podivně. Jako by snil ve dne. Ani jednou si nenabral jídlo příborem. Letmý pohled na stranu mu prozradil, že se nikdo více nehýbe.

Nebezpečí! Vyskočit a ...

Všchno v naprostém pořádku. Není to žádný protivník, přišel jen aby se zásobil potravinami a nápoji. Hluboko v jeho podvědomí klíčil odpor, protože nesměl nechat smrtícího mutantu v kuchyni. Proč nepřišli roboti, kteří patrolují s 5D skenery? Synttron musel přece dávno poznat Garronovu přítomnost. Marň bojoval první důstojník proti cizí moci, která mu sice nechala možnost uvažovat, ne ale svobodu pohybu. Vincent Garron - to byl tmavý bod, který byl věcí sám pro sebe...

Pak se to tu hemžilo roboty a ozbrojenci v uniformách GILGAMESHE. Maahkovi podobný na něj promluvil. Pak tu byl také Atlan a vedle něj malá Bluesanka, kterou smrtící mutant doprovázel. Kladli mu dotazy, ale jedině, na co se Sagham zmohl, bylo nesmyslné žvatlání.

„Nepomůže nám,“ slyšel říkat Arkonidana, „sugestivní blok sedí zatím pevně. Garron tu byl tak před třemi až čtyřmi hodinami a vzal si s sebou větší množství jídla. Poplašené zařízení bylo sugestivně ovlivněnými osobami zmanipulováno, a tak ani hlavní syntron nemohl nabrat podezření.

26. září 1290 NGL

Po třech dnech, ve kterých se Vincent Garron neobjevil, udeřila zpráva o tom, že údržbářští roboti našli v u konvertorů na MERLINU těžce raněného, jako bomba. Muž ztratil mnoho krve a musel být operován; byl zraněn především na hlavě a rameni. Velice rychle se rozšířilo tvrzení, že smrtící mutant způsobil na palubě první oběť. Ačkoliv medicí pochybovali o cizím zavinění.

Až po třiceti minutách se s jistotou vědělo, že technik padnul za oběť úrazu, který si sám zavinil, když se při rutinní práci zřítíl z horní části konvertoru. Pravděpodobně z lehkomyšlnosti odpojíl antigravitační jištění.

Přesto ale nálada zůstala napjatá.

„Vince se bojí Mhogeny,“ tvrdila Tuyula Azyk. „Proto se stáhl do ústraní. Samota ho ale znovu poblázní.“

„Myslíš, znovu do hlasů hyperprostoru, do falešného Quotora?“ Tuyula udělala souhlasné gesto.

Od Garronova zmizení žila pod stálým dohledem. Garron ji potřeboval, protože zesilovala jeho schopnosti. Myšlenka, že by mohl unést Tyuyulu, byla nasnadě. Ještě se o to nepokusil, ale ta doba se blíží. Bylo přinejmenším podivné, jak si smrtící mutant zachovával status quo.

Jeho schopnosti dále vzrůstaly. Tuyula Azyk vyslovila po Atlanově objevení domněnku, že Vince mohl mezitím již vytvářet libovolné východy z hyperúdolí. Případ s MADIGANEM to potvrdil. To znamenalo, že hyperúdolí bylo větší a nesloužilo už jen jako skrýš. Přes všechnu nejistotu pracoval Myles Kantor se svým týmem nadále na přípravách na hyperfyzikální podmínky u Slunečního trezoru. Cílem bylo, aby mohli zaměřit uvězněného Guan a Var a pozorovat jeho jednání. Až dosud to byla samozřejmě jen šedá teorie, na místě čekaly rozhodující zpřesňovací práce, ale zatím se vytvářely předpoklady.

Z Mhogenových informací se zatím rýsoval jasný obraz.

Ačkoliv Sluneční trezor vyzařoval neuvěřitelné silné hyperenergetické záření, nedal se z Mléčné dráhy zaměřit. Jeho pozice ležela v odvrácené severní periférii Chearthu, tedy za galaktickým centrem, které všechno zakrývalo svou mnohem větší rozlohou. Pouze z Algionu se Sluneční trezor jevil jako mocný kosmický maják. Nebylo divu, že národy Algionu vyvinuly obrovskou námahu, aby překlenuly propast mezi oběma hvězdnými ostrovy.

V okruhu tří světelných let od Slunečního trezoru rušilo jeho hyperenergetické pole veškerou techniku: čím menší vzdálenost, tím také horší spolehlivost nadsvětelného pohonu.

V různých soustavách okolo byly Gharry vybudovány bašty, které tvořily dodatečný ochranný val k vězení Guan a Var. Patřily k němu také opuštěné a obydlené planety spřátelených národů.

Celkem bylo okolo Slunečního trezoru dvanáct řídicích stanic, hlavní centrála se nacházela na světě jménem Thagarum, který už Algiotický poutníci obsadili. Neodkladným cílem proto muselo být dobýt ho zpět.

V centru Slunečního trezoru stálo slunce Skoghal, rudý veleobr s průměrem 930 Sluncí, ale jen 26 krát hmotnější. Ostatních šedesát sluncí Skoghal obíhalo, a zároveň představovalo vlastní vězení Guan a Var.

„...jejich záření způsobovalo Slunečnímu červu podráždění a dezorientaci, takže se ve svém vězení pohyboval jako v labyrintu. Jakmile se pokusil ze Skoghalu dostat na nějaké vnější slunce, vrátil se opět zpátky na začátek. Byl to koloběh, který nemohl opustit. Z Thegarumu nebo pomocí přístrojů na GILGAMEŠI, by mohli pozorovat, jak Guan a Var na rudém veleobru dělá stopy. Na dlouhou dobu za sebou zanechával tmavé nízkoenergetické stopy. Odhadujeme velikost slunečního červa na asi sto metrů.“

„Je to živý tvor?“ chtěla vědět Tuyula. Držela se v pozadí, ale nikdy ne na dosah Gharra, a když se znovu váhavě pokusila položit svou posádku, byla neustále přerušovaná, nakonec se rozhodl a při novém měření vpadla dovnitř. „Červy znám jako delikatesu, ale aby mohli... myslím... nechtěla jsem rušit diskuzi.“

„To je v pořádku, Tuyulo,“ řekl Myles Kantor.

„Nechci vás obtěžovat.“

„Patříš přece k nám, Tuyulo, máš tedy právo zeptat se na několik otázek.“

„Guan a Var je skutečně červu podobný útvar,“ vysvětloval Mhogen, „ale zároveň je to energetická životní forma. Víc ti k tomu nemůžu říct; my Gharrové nemáme žádné informace o jeho vývoji.“

„Život z energie?“ Tuyula myslela na Muurthunské červy, které se jí příležitostně míhali na talíři. Když si představila, že takový tvor může dosáhnout velikosti kosmické lodi, bylo jí zatěžko.

„Guan a Var je nucen požírat energii Skoghalu,“ řekl Mhogen. „Tímto drancováním slunce sice přivede do stádia novy, ale když toho veleobra zničí, zničí zároveň svou existenční podstatu.“

„Snad to tak Nonggové i chtěli,“ přihodila Dao-Lin-H'ay. „Když Guan a Var zničí Skoghal, zabije zároveň sám sebe. Nemá žádnou možnost úniku.“

„Tento červ,“ řekla mladá Bluesanka váhavě, „požírání tedy sluneční energii a způsobí tak, že se z něj stane nova. Co je na tom špatného? My jsme se učili, že bez zániku sluncí by nebyl žádný život.“

„To máš pravdu, Tuyulo,“ odpověděl Myles Kantor. „Z plynoprachové mlhoviny ze supernovy se za miliardu let vytvoří nové slunce a planety, které budou obsahovat všechny nutné prvky. Přesto ale hvězda v průběhu svého života zářem a tlakem vyrábí z vodíku všechny ostatní prvky. Problém je v tom, že Guan a Var nerozlišuje mezi slunci s obydlími planetami a slunci bez planet. Ale i přes to, tvrdé záření supernovy zničí všechnen život v okolí stovek světelných let. Dokud mu nikdo neučinil přítrž, byl Guan a Var hrozbou kosmického měřítka, protože mohl klidně vyhladit celé galaxie.“

...a neznáme ani jeho dobu rozmnožování, nad to ani její rychlost, dodal k tomu v myšlenkách.

Tuyula se viditelně stáhla, nechtěla si dopřát další noční můry.

28. září 1290 NGL

„Tuyulo, má panenko, musíš mi pomoci.“

Několikrát slyšela tato slova, dokud se nevyděsila a vztyčila se na lehátku. Servo aktivoval tlumené osvětlení.

„Vinci? - Jsi tu, Vincente?“

Tuyula byla ještě rozespalá, její hlava se kývala ze strany na stranu. Přesto ale poznala, že je sama. Ale neměla sen, ta věta se ozývala příliš jasně.

„Musíš mi pomoci. Pokud skutečně chceš, bude všechno lepší...“

„Kde jsi, Vinci? Přijď ke mně!“

Mladá Bluesanka chápala, že je ovlivněná. Jeho sugestivní síly enormně vzrostly. Ale ona se nevzpírala.

„Nevím, co se se mnou děje,“ sténal mutant. „Samota v hyperúdolí mě ubíjí. Potřebuju tvou společnost, moje malá, ale bojím se, že bych zase mohl ubližovat lidem.“

Tuyula Azyk se teď úplně probudila. „Co mám udělat, Vinci?“

Jeho žalostný mentální smích ustal stejně nesouvisle, jak začal. „Tady má všechno tak hrozný zvuk,“ předával svůj hlas do Tuyuluných myšlenek. Nebo slyšela jeho slova přece jen akusticky? „Nemůžu to vydržet. Quotor mě tísní. Tuyulo, musíš promluvit s Atlanem...“

Najednou bylo opět ticho. Když se mladá Bluesanka obávala, že se Garron stáhnul, začal znovu. Požadoval vybudovat anti-esper štítu.

„Proč tedy neopustíš hyperúdolí?“

„Quotor mě nepustí!“ hřměl Garronův hlas tak, že Tuyula zděšeně vykřikla a prsty si křečovitě sevřela hlavu.

„Musím počkat na správný okamžik.“

„Quotor,“ bránila se se supěním, „není nic jiného než tvoje klamná představa. Ty to přece víš. Mhogena to říká taky.“

„Co o tom můžete vědět?“ ozvalo se v Tuyulině lebce. „Nemá o tom ani tušení.“

Tuyula Azyk právě hovořila s Atlanem, když se smrtící mutant objevil v hlavní centrále VINAU.

Dva důstojníci, kteří duchapřítomně tasili zbraně, ztuhli v pohybu.

„Nenuť mě tu věc udělat, já nechci!“ křičel Garron a jeho hlas se znatelně chvěl. „Nechci nikoho zabít - ale já... já to musím udělat, když jsem napaden.“

Shodně poté posádka vypovídala, že byl bledý a zaplaven potem. Garron teleportoval, dříve než se mohla uzavřít energetická pole, která aktivoval servo.

Poté ubíhaly hodiny, aniž by se mutant opět objevil. Nepochybně se stáhnul do hyperúdolí. GILGAMEŠ a velké pomocné čluny vyhlásily nejvyšší poplach.

Teprve krátce před půlnocí opustil Vincent Garron znovu svou skrýš. Po sobě přišlo hlášení z několika modulů GILGAMEŠE, dříve než se smrtící mutant dostal na MERLIN.

K překvapení všech přítomných vojáků nekladl žádný odpor, vypadalo to jako by vědomě provokoval k zajetí. Pod velkým anti-esper štítem, který projektovali bojovní roboti, selhali jeho mutantské schopnosti.

Tuyula Azyk informovala ostatní až zítra, že honba na Garrona skončila a že na palubě už bude zase klid. Vincent sám požadoval nasazení anti-esper štítu, nyní byl zajištěn ve své cele. Bluesanské děvče bylo překvapené, když ho našla zcela apatického. Vincent byl pod parapsychofarmaky. Atlan přikázal, aby mu ty léky podali. Pro Tuyulu to bylo hrubé porušení důvěry - s jejím přítelem Garronem mělo být slušně zacházeno.

Dopálená vyhledala Tuyula Arkonidana. Když stála proti němu, přišla na ní zase její stará nejistota, hrozný pocit, muset se stydět ze svou tělesnou proměnu. Způsob, jak na ní Atlan hleděl, přiměla Tuyulu k činu. Nesouvisle zvatlala a toužila se dostat do Garronovi blízkosti, kde by cítila větší sebejistotu.

„Ty tedy věříš, že od něj nehrozí žádné nebezpečí,“ shrnul to Atlan.

„Zrovna to... to jsem chtěla říct.“

„Mhogena na to rovněž poukazoval.“ Objevil se v Atlanově hlase něco jako nádech ospravedlnění? „Takové riziko nemůžu přijmout, Tuyulo, a doufám, že chápeš mé důvody. Každopádně zajistím Vincentu Garronovi

jakoukoliv myslitelnou podporu. Právě teď nesu zodpovědnost za loď a několik tisíc mužů posádky. Nezapomeň, že v Chearthu čekají na naši pomoc. Pokud tvůj přítel smýšlí skutečně čestně, pak to pochopí. A když ne...”

„Smýšlí čestně,“ sténala Tuyula. Byla stále ještě rozčilená. Ale pokoušela se to před Atlanem skrýt.

9.

Další let do Chearthu proběhl bez událostí, které by stály za zmínku.

Tuyula Azyk s Mhogenou se intenzivně zabývali tím, jestli klamné představy smrtícího mutanta opravdu odezněly. Mutant dále zesiloval své schopnosti.

Během poslední přestávky GILGAMEŠ zcela vypnula Tuyula s Atlanovým dovolením anti-esper štít. Když ale Garron opět zaslechl „šum“ hyperprostoru, zpanikařil a uprchle, ale ani ne po půl hodině se vrátil zpět.

Vědci Mylese Kantora zakončil své pokusy dva dny před stanoveným termínem. Jestli byli skutečně úspěšní, to se už se mělo brzy ukázat.

V pátek 12. listopadu 1290 NGL, dosáhl GILGAMEŠ jižní periferie Chearthu, přivracené k Mléčné dráze. Všechno bylo velice klidné - příliš klidnější, než se Atlan domníval. Galaktikům se naskytl přímo idylický obraz. Nezaměřili pohyby kosmických lodí, zvláštní mimogalaktický hyperkomový provoz, ani neobyčejné hyperenergetické události. Stále ještě překrývaly emise centra záření Slunečního trezoru. Chearth byl spirální galaxií typu RSab, tedy s převládajícím jádrem a úzce přivnutými, ale dobře patrnými, spirálními rameny. Jeho průměr byl 75.000 světelných let.

Mhogenovi informace už byly na palubě všeobecně známé. Cheart obsahoval velké množství národů, ale jen asi dva tucty ovládaly nadsvětelné lety do vesmíru - většinou byli informováni o koalici Thoregon a žili v mírumilovné koexistenci, v neposlední řadě díky Gharrům a jejich schopnosti psí-reflexe. Obraz míru ale klamal. Obrovská armáda Algotských poutníků, obsahující 200.000 lodí, vpadla do Chearthu a obsadila všechny sluneční soustavy v okruhu padesáti světelných let od Slunečního trezoru, který sami označovali jako „brána osvětlení“.

Invazori označovali za svou svatou povinnost tuto bránu otevřít. Pokud by se jim to podařilo, Guan a Var by svou neukojitelnou lačností po energii přivedl mnoho galaxií do zkázy.

Z dálky naslouchali systémy GILGAMEŠE v interstelárním prostoru. Ačkoliv oblast příletu ležela na okraji jednoho spirálovitého ramene, byla nejbližší soustava jen jeden a půl světelného roku daleko. Zaměřovače pozorovaly tři planety, nenalezly ale žádnou známku osídlení.

Jestliže na těchto světech někdy existoval život, byl před necelými dvěma stoletími vymazán, neboť se slunce nalézalo ve výběžku nádherně zbarvené plynné mlhoviny, zbytku po explozi novy, která do prostoru vyslala mocnou šokovou vlnu gama a rentgenového záření. Sto dvacet světelných let daleko se v centru mlhoviny otáčela malá neutronová hvězda, jednou třicetkrát za sekundu.

Bylo zachyceno jedno zkromolené hypervysílání, na šumu pozadí skoro neslyšitelné. Hlavní syntron MERLINU ho ale z šumu vyfiltroval. Vysílací výkon kolem jeden a půl kilowatu, byla přímo banální hodnota. „...přepadení a zničení... sotva nouzová energie... mycelium rychle zaniká...“ To bylo všechno.

V centrále svého RICA viděl Atlan jen nedočkavé tváře. Idyla prvních třiceti minut klamala. Přišli do Chearthu, aby pomohli, pokud bude o jejich pomoc někdo stát. Překvapivě rychle se naskytl první příležitost, aby se dozvěděli více o aktuální situaci. Mnohé se mohlo stát od doby, kdy Mhogenou vstoupil do Hříbu na Thagarumu a přešel přes most na Trokan.

„Je známá pozice?“

„Přesné zaměření nebylo možné,“ zněla odpověď, „výpočty kontracomputeru by mohly poskytnout přibližné hodnoty. Předpokládaná pozice je asi 94 světelných let na severovýchod.“ Astronomické oddělení označilo přibližný počátek volání o pomoc. „Kontravýpočty dávají 85 procent. Výsledek bude brzy k dispozici.“

Gharr Mhogenou se zdržoval v centrále MERLINU už od chvíle, kdy se zapojily hologramy. Jeho tři zvědavé oči pozorovaly Arkonidana.

„Má to zřejmě co dělat s Amanity, kteří přísluší k našemu svazu národů. Napadá mě jen to, že byli přepadeni Algotskými poutníky. Ale tak hluboko na jihu...?“ Jeho obavy byly patrné.

Výpočty kontracomputeru udávaly rozdíl ve vzdálenosti 0,8 světelného roku. Muselo se opravit o sklonění galaktické roviny.

Při nadsvětelném manévru s čtvrtinou maximální rychlosti potřeboval GILGAMEŠ přesně dvě minuty a dvacet pět sekund.

Hmotné a energetické zaměřovače ožily. Stejně jako distanční sken.

Současné v lodi zazněl poplach. GILGAMEŠ bude napaden.

Kdykoliv loď letí, posádka se musí přesvědčit, jestli nedisponuje zbraněmi, kterými by mohla v kamikaze-manévru napadnout GILGAMEŠE. Šedesáti procenty rychlosti světla se sem žene a údaje o zaměření se na obrazovkách zběsile rychle mění.

Vzdálenost ještě 2.9 miliónu kilometrů...

Syntron vypočítával kurzové vektory, zatímco analyzační sken ukázal jednu ze tří lodí s jejími povrchovými detaily. Trojrozměrný pohled ukázal, že je zapojen štít, k tomu údaje o velikosti, hmotě, vyzařování energie a rychlosti.

Až dosud neznámá konstrukce... Loď byla symetrická a vypadala jako dva do sebe zamotané kruhy bez mezery. Maximální průměr tři sta metrů.

Vzdálenost jedna celá osm...

Kurs a rychlost beze změny...

Označeno zaměření transformačních děl. Atlan převzal řízení palby, Merlin mu dával příslušné hodnoty.

Ještě šest sekund.

Více než tucet blýskajících se bodů na obalu lodi dvojitého kruhu značilo aktivovaná paprsková děla a dezintegrátory.

„Vybudován stupňovitý ochranný štít!“ hlásily zaměřovače. „Síla a struktura odpovídá přibližně úrovni našich HD-štítů.“

Zlomky sekundy zbývaly do potřebné vzdálenosti pro střelbu. Jako věž tlusté paprsky udeřily do paratronového štítu GILGAMEŠE, lidským okem vnímané jen jako těkavé záblesky.

„Vzdálenost plus tři sta...“

Útočníci udělali extrémní manévry, který je od sebe šílenou rychlostí oddělil.

Atlan chvíli váhal s aktivováním transformačních kanónů. Ta chvíle stačila, aby zaměřovače nahlásily přechod všech tří jednotek do meziprostoru.

Klasický pasivní boj k získání dobrých údajů, šeptal Atlanův extramozek.

Teprve dvacet pět sekund uplynulo od ukončení GILGAMEŠOVA metagravového letu. V centru obrazovky se ukázal vrak větší lodě, vlastně už jen obrovské, okolo několika os, rotující hromady šrotu. Paprsky a exploze prudce roztrhaly venkovní obal a hluboko do vnitřku se na několika místech zažral neuhasitelný atomový požár.

„Rádiový příjem?“

„Vrak je hluchý, Atlane.“

„Potřebuji pár dobrovolníků, kteří s oddílem robotů půjdou hledat přeživší.“

Merlinovo hodnocení, které velitel konzole vydal, byl výpočet s několika neznámými. Na základě měřených hodnot předpovídal syntron další existenci vraku na dvacet minut až jednu hodinu. Nejistota byla zřejmá.

Ze všech modulů se hlásili dobrovolníci. Po nekonečných týdnech letu v hyperprostoru a cvičných poplachů mnoho jich uchvátila možnost prvního nasazení. Atlan přesto vyslal jen tři týmy z RICA.

Dvě minuty dvacet po svém povolání odstartovaly tři space-jety a hnaly se s nejvyšším zrychlením k hořícímu vraku.

Mhogeny nazval agresory jako uzlovité lodě Algiotských poutníků a syntron oznámil, že by se ještě nějakou dobu budou nacházet v nadsvětelném letu. Jejich kurz mířil těsně kolem galaktického centra na severní stranu galaxie.

„...energetická centra ukazují, že křižníky se zjevně ponořily do meziprostoru; jejich pohon se podobá našemu starému lineárnímu. Vycházejme z toho, že jsou v lineárním prostoru, zakalkulujeme charakteristiku poloprostoru, a dá nám to maximální nadsvětelný faktor dvanáct až dvacet miliónů.“

Až na necelé tři světelné sekundy se GILGAMEŠ přiblížil k vraku. Z posádek space-jetů přišlo hlášení, že neměli žádné problémy s proniknutím. V rozporu s roboty se muži a ženy omezili na okraj a přenášeli obraz neuvěřitelné zkázy. Roztavená a opět bizarně ztuhlá ocel se i přes vzduchoprázdno spekla s hasící pěnou. Mezi troskami byly sevřené mrtvoly.

Jeden kosmický oblek prasknul a odhalil tak zrůdný děs násilného umírání. Zděšení se projevilo v každé vrásce těla, které se smrštilo jako starodávný vyschlý hřib a vypovídalo více, než kdy mohla lidská mimika. Roztrhané, nafouklé lamely nemohly čidla zastavit. Všechnu trýzeň a paniku posledních sekund, když jemný obal obleku praskl, uchopila optika z neústupným chladem.

Všude byly ty samé obrázky.

Princip života sám o sobě: žrát nebo být sežrán, podotknul extramozek. Také Thoregon je proti tomu bezmocný. Bledá vlákna obepínala umrlce jako síť obrovského pavouka. Teprve detailní zvětšení odhalilo moře tenkých, sotva jako prst dlouhých vláken. Spóry! registroval Atlan. Pátý posel povídal o národech Chearthu, o Wlatšidech, Amanitech, Gramsech a insektoidních Heivech. Amanité byly inteligentní houby, které se pohybovaly prostřednictvím tenkého Hyphenu, který vyrážel z mycelia. Bylo někde ve vlastním plodovém těle, velkém asi 1,20 metru, které mozku, jestliže se nerozdělil v nesčetné množství ganglií, sloužilo za živnou půdu.

Jeví se logické, že mysleli a vnímali decentralizovaně, potvrdzoval logický sektor. Zeptám se Mhogeny, jestliže to chceš vědět.

V jednu nákladovém prostoru našli spálenou zeminu - mycelium, které snad bylo určeno k rozšíření na nějaký nový svět.

Uplynulo třicet minut, velká část vraku byla mezitím roztavena atomovým požárem. Energetické zaměření ukázalo chaos tvrdého záření, které v několika sektorech nabíralo nebezpečné hodnoty.

Atlan chtěl právě dát příkaz k návratu, když roboti ohlásili, že našli dva přeživší.

Pak šlo všechno velice rychle. Mocná exploze roztrhla vrak na dvě části; byl to počátek řetězové reakce, která stále novými detonacemi vystřelovala rozžhavenou ocel. Hvězdný déšť tak doprovodil definitivní zánik lodi.

Dočasně vypadlo spojení se space-jety, ale nakonec se pak první disk vyřítil se vzrůstajícím zrychlením ze žhnoucího inferna. O zlomek sekundy se pak objevily další dva reflexy.

„Všichni členové posádky bez zranění na palubě. Kromě toho dva záchranění. Potřebují naléhavě přijmout do xenobiologické stanice. Ztráty: tři roboti. SJ-RICO 11 konec.“

Krátká nadsvětelná etapa odnesla GILGAMEŠE do zaměřovací ochrany bezplanetárního červeného obra.

Umění mediků se mezitím soustředilo na posledního přeživšího Amanita. Jeho společník ještě před převozem zemřel.

Třicet minut uběhlo. Mediroboti mezitím provedli pitvu zemřelého. Snad se porušila existujícím tabu, ale byla to jediná možnost, jak druhé houbovitě bytosti rychle pomoci, protože jeho napnutá kůže praskala a uvolňovala mléčně viskózní hmotu.

První analýzy prokázaly, že kapalina je přenašečem kyslíku, zatímco skeny těla prokázaly absenci jakéhokoliv opěrného svalstva natož vnitřní kostry. Rozvětvené ganglie převážně ležely ve středu těla, ale i v kruhové formě uvnitř „sběrných orgánů“, myslící struktury byly těžce poškozené.

Látková výměna neprobíhala důkladně. V tenkém hyphenu podhoubí protékala živná látka; tudy tedy mohli medikové živnou látku dodávat. V oblasti těla bylo ale všechno nejasné; medicí doufali ale, že podhoubí tělo zásobuje centrálně. Jako mluvící ústrojí a smysly pro zachytávání zvukových a světelných vln byly identifikovány miliony jemných lamel, které se i ve stavu zdánlivého bezvědomí chvěly. Genetické vyhodnocení pomohlo změnit hojivé plazma tak, aby se obávaný anafylaktický šok - nebo něco rovnocenného pro houbovitou bytost - nedostavil...

Při spojování plazmy registrovali medikové úžasné uzdravující síly v důsledku na výrobu enzymů. Stav Amanita se mezitím dal popsat jako hluboký spánek. Až do pozdních odpoledních hodin 13. listopadu se dokonce uzavřely i velké kožní trhliny. Prudce kmitající lamely naplnily vzduch tóny. Lidem byli nepříjemné, proto nad pacientem bylo vytvořeno pole absorbující vzduch. V horní třetině těla pod kůží skryté jako prst tlusté výběžky se začaly překvapivě ohýbat a jakoby vyrůstat. Fixován v antigravitačním poli ve stojící poloze začal Amanit se váhavě ohmatávat - o chvíli později registrovaly přístroje jeho probuzení.

„Kde to jsem?“ Ačkoliv hlas by mohl konkurovat rezavé kropící konvi, bylo jeho Sinjuilu dobře rozumět.

Trhavě překlopil klobouk na stranu, bílé lamely byly jasně vidět, a potom staraje se o své kožní kontrakce pokračoval v pohybu. Svým způsobem získával Amanit optický nebo pachový pohled na své okolí.

Náhle jeho pohyb skončil, když lamely vycítily Mhogenu, který se teprve před chvílí vrátil z terapie s Garronem.

„Gharr... Pak tedy nejsem zajat Algioty?“

„Tady jsi v bezpečí,“ řekl Mhogen.

Mnohé se stalo od doby, co Pátý posel přešel přes Thagarumský Hřib na Most do nekonečna a objevil se v galaxii šestého národa Thoregonu.

Houbovitá bytost potvrdila Mhogenovi dosavadní výpovědi a vykreslila dokonce ještě pochmurnější obraz. Uplynuly měsíce. Mezitím se Algiotský poutníci zmocnili velkého území na severní straně Chearthu a flotilní svazky obránců byly daleko zahnány.

„... rozhodující kosmická bitva skončila, všichni včetně Gharrů a Waltšidů utrpěli velké ztráty. Přesto se ale objevují nové boje, jakmile se tlamovité lodě a další jednotky shromáždí. Chearth se pokouší přežít, dokud nedorazí pomoc. Už nějakou dobu se objevují hypervysílání, které předvídají záchranu skrze Pátého posla Thoregonu. Brzy se v Chearthu objeví se silnou flotilou a pronikne obležením Algiotských poutníků ke Slunečnímu trezoru.“

Houbovitá bytost si Gharra pozorně prohlížela, jeho kůže začala intenzivně cukat. „Pátý posel je Gharr, jako ty. Jak se povídá, má být obzvláště silným reflektorem, a jedno z jeho očí je ztuhlé.“

Čtyři ze šesti pseudopaží ukázala na Mhogenu.

„Proč mlčíš? Byl jsem jen voják na několika bojových lodích svého národa, ale vím jak se sbírá úrodná půda a déšť; tito cizinci, kteří vypadají jako Wlatšidové, ale zároveň také ne, nepocházejí z Chearthu. A ty jsi Mhogen? Proč mi zatajuješ naději? Děkuji výživné zemi, že můžu zažít tento okamžik. Kolik lodí přiletělo, aby konečně vyhnalo poutníky z Chearthu? Sto tisíc...? Víc?“

Nádech sklíčenosti visel ve vzduchu. Medik se upřeně díval na Atlana, pak na Mhogenu a začal si nepokojně kousat dolní ret.

Pátý posel, který ve svém tlakovém obleku ve sterilní medicínské atmosféře působil jako slon v obchodě s porcelánem, zdvihl pomalu svou ruku. Mělo to být konejšivé, snad dokonce omluvné gesto, ale působil poněkud bezmocně.

„Máš pravdu, Brune-z-vlhké-země. Pomoc přijde, i když ne tak obsáhle jak očekáváš. Tato loď, GILGAMESŠ, bude bojovat pro nás. Deset dalších jí bude následovat v sedmi dnech.“

Ve zřejmé rezignaci stáhnul Amanit své pseudoruce.

„Jedenáct lodí?“ vyjekl nevěřicně. „Proti dvěma stům tisícům křižníků Algiotských poutníků? Pak jsme ztratili nejen Chearth, ale zemře i mnoho dalších galaxií.“

Brun-z-vlhké-země ztratil vůli do života. Vadnul. Jen s námahou z něj Mhogena dostal souřadnice domovského světa, několika planet v jižní hemisféře, kde mělo mateřské mycelium Amanitů nejlepší podmínky k růstu.

GILGAMESŠ opustil zaměřovací stín a zahájil let. Z měření vyslaných sond se zatím vyhotovovaly první hvězdné karty. Podle optických, radioastronomických a hyperfrekvenčních kritérií se spojovaly, sice ještě neúplně, ale dostatečně pro následující operace.

Atlan sám vedl Amanita do hlavní centrály MERLINU a pak dále palubním transponderem na RICO.

Zvláště průchod transponderem na něj udělal dojem; Brun-z-vlhké-země si pozvolna začal uvědomovat velikost GILGAMEŠE. Záznam posledního boje proti jednotkám Galaktických strážců jeho pohybnosti vyvrátily.

„Tato loď má sílu tak dvou až tří set uzlovitých lodí,“ začala houbovitá bytost. „Ale co to je? Abychom Chearth zachránili, potřebovali bychom tisíc takových lodí.“

Alespoň že jeho skepse byla zlomená. Amanit nyní nenuceně vyprávěl.

Stále častěji se v jižní polovině Chearthu objevovali kosmické lodě Algiotských poutníků, převážně uzlovité lodě s délkou tři sta metrů. Malá flotila se pokusila nastražit Algiotům past, ale poutníci dokázali jak jsou vychytralí, když past obklíčili a pronásledovali prchající Amanitské lodě. Bojová loď, na které sloužil Brun-z-vlhké-země, neměla v tomto nerovném boji proti třem šanci.

Domovský systém Amanitů má jen dvě planety. GILGAMESŠ opustil hyperprostor jen pět světelných minut od vnější.

Obrana systému zachytila vynoření modulů. Ze čtrnácti stanic v dosahu na Atlana neudělala dojem ani jedna. Jejich energetické emise odpovídaly lehkému křižníku LSP.

Ačkoliv dvaapůl kilometrový kolos, který se objevil na jejich výsostném území, musel vypadat impozantně, vyslali proti němu Amanité stíhačky: třicet štíhlých lodí, které spíš představovaly výhružné gesto, než skutečnou hrozbu.

Mají odvahu, konstatoval Atlanův extramozek se sarkastickým podtónem. Nejsou skoro jako tvoji milovaní barbaři?

Když se Mhogena hyperkomem identifikoval, úleva Amanitů musela být skoro hmatatelná. Útočná formace trvala už jen zlomek sekundy, poté stíhačky letěly jako průvodci.

GILGAMEŠI byla přidělena parkovací orbita. Pět tisíc kilometrů pod vlajkovou lodí Camelotu se objevil svět džunglí, na kterém nebylo patrné osídlení Amanity. Pouze dva kosmické přístavy, vybudované ve stepní oblasti, rušily dojem.

Pulec převezl Bruna-z-vlhké-země s Atlanem a Mhogenou na hlavní kontinent druhé planety. Po improvizovaném příjetí, při kterém na počest Pátého posla Thoregonu udělalo sto Amanitů špalír, následoval rozhovor planetární vládou, který byl celoplanetárně vyslán.

Maličká, jasně zářící hvězda na noční obloze znamenala novou naději pro Chearth.

Všechno, co se mezitím stávalo tísnivou jistotou, bylo potvrzeno: obrazy ze zániku velké Wlatšidské flotily, přehrávala hroutící se galaktická informační síť, stejně jako zaměřovací údaje rychlých kurýrních lodí dokumentovaly vzrůstající zoufalou situaci.

Flotilní svazy Chearthu byly částečně zahnány. Rozptýlené jednotky, stejně jako menší pluky bojových lodí, převážně Wlatšidských, se již několik dnů shromažďovaly v systému Raggan. Ingars, šestá planeta, se stala hlavní základnou obránců.

10.

Večer 14. listopadu opustil GILGAMESŠ hyperprostor ve vzdálenosti 14.000 světelných let od centra. Výběžek jedné prudké hyperbouře, která v této oblasti jen o několik hodin dříve zuřila, se postarala navigační chaos.

Dokonce i vysoce ceněné Tykadlo GILGAMEŠE dostahovalo za těchto okolností jen několik světelných let daleko. Přesto ale zaměřovače zachytily rozmazaný obraz Slunečního trezoru. Byl registrován průlet dvou uzlovitých lodí poloprostorem, krátce před tím, než ve vzdálenosti jeden a půl světelného měsíce rovněž provedly orientační manévry. Jeden a půl hodiny se ukrývaly u hnědého trpaslíka, před tím než zase odletěly. Během této doby jejich zaměřovače ani jednou o GILGAMEŠE nezavadily.

Tuyula Azyk starostlivě hlásila, že konstatuje u Garrona nové příznaky neklidu. Když se Vince v posledních týdnech projevil z vlastního podnětu kooperativní a vyrovnaný, bála se zvratu. Anti-esper štít byl mezitím snížen na třetinu svého primárního výkonu. Současně bránila Bluesanka tomu, aby se štít opět zesílil.

„To je dobré,“ začala. „Snad jsem zklamala i já. Určitě. Vincent je v pořádku - stejně jako já.“

Atlan informoval Dr. Mangana. Garron byl pod neustálým dohledem. Vedoucí medocentra ujišťoval, že není důvod ke znepokojení, Garron reaguje pouze na zbytkové záření hyperbouře.

55.000 světelných let byla vzdálenost k soustavě Raggan, přičemž GILGAMEŠ v první etapě urazil více než polovinu. Podle souřadnic ležela soustava Raggan na spojnici místa, kde GILGAMEŠ dorazil do Chearthu, a Slunečního trezoru. Zbývalo k němu ale ještě 13.000 světelných let. Atlan proto rozhodl, že vzdálenost překonají jedním metagravovým manévrem a hyperprostor opustí vně 17ti planetového systému.

Bezprostředně po vynoření se ozvaly pasivní zaměřovače. GILGAMEŠ byl zaměřován několika cizími stanicemi.

„Hypertykadlo ukazuje planetu. Kromě toho v našem dosahu je mnoho kosmických lodí.“

„Registrován hyperprostorový manévr velké lodi! Čtyři, pět, sedm jednotek nalétá; vzdálenost dvacet světelných sekund.“

„Rádiový kontakt?“

„Negativní. Žádná reakce na naše poznávací znaky.“

Na obrazovce zaměřovače se objevily další body. Pluk osmi čtyři sta metrových křižníků se materializoval jen tři milióny kilometrů daleko. Atlan zjistil, že lodě mají kurs, který má GILGAMEŠ zabránit dalšímu přiblížení do systému Raggan.

„Pořád ještě žádný hyperkomový kontakt.“

„Varování: nové zaměření. Celou situaci na hlavní obrazovku.“

Přesně půldruhé minuty stačilo na to, aby byl GILGAMEŠ obklíčen. Třicet čtyři ozbrojených lodí rozdílných velikostí, ale podobné konstrukce, vykazovalo vzrůstající energetické emise. Žádné pochyb, chystá se kosmická bitva.

Mhogen označoval kosmické lodě Wlatšidů jako tlamovité lodě; toto pojmenování připadalo Atlanovi naprosto výstižné. Jednotky, které se objevily na obrazovce, byly mezi dvěma a osmi sty metry dlouhé, ale vždy polovičně široké než dlouhé. Ve dvou třetinách své délky byl ohyb na všechny čtyři strany, ohyb sám byl ještě zaoblený. Jedna z osmi set metrových lodí byla v ohybu široká jen 150 metrů. Wlatšidové byli kdysi loupeživí rytíři Chearthu, podnikali loupeživé výpravy a ukořistěnou techniku sami rozvíjeli. Teprve po uklidnění Gharry platili za kultivované a vyvinuli se ve druhý hlavní národ Chearthu. V letopočtu Gharrů to bylo koncem pátého tisíciletí od Pádu. Od té doby posilovali Wlatšidové spojenectví s pátým Thoregonským národem a tvořili zároveň svůj vlastní politický systém. Jejich impérium obsahovalo na osm set soustav na severní straně Chearthu.

„Stále žádná odpověď?“

Holografické spojení mezi moduly MERLIN a RICO bylo permanentní, ostatní lodě se zapojovaly konferenčně.

„Wlatšidové jsou připraveni k palbě!“ hlásil Kalle Esprot.

Nakonec se objevilo přijetí vysílání. Všude v lodi se objevilo vyobrazení vzpřimence podobného vlkovi. Jeho lebka ve skutečnosti připomínala terranského vlka, jaký se dal obdivovat už jen v zoo a rezervacích. Jen Atlan mohl pamatovat autentické příhody. Dost často slyšel při přenocovávání výt hladové vlčí smečky a byl těmito vyhladovělými zvířaty sledován.

V projekci chyběla možnost srovnání, ale Wlatšid vypadal vysoký něco před dva metry. Jeho lebka byla doširoka rozevřená, tupý čenich byl vytažen dopředu, vlasy jako peří se míchaly do různých odstínů hnědé a tvořily strakaté vzory.

Dvě tmavé oči pozorovaly Atlana. Z pohledu číselů důvěru budící nezkrotná vůle s instinktivní opatrností. Neustále pohyboval špičatými ušima, jako by naslouchal sám sobě.

Několik vteřin se vzájemně měřili, nakonec vytáhl Wlatšid horní ret a z hrdla byla slyšet zášť.

„Identifikace nedostatečná.“ Jeho hlas zněl chraplavě a vlažně. „Odkaz na koalici Thoregon není akceptován. Schází důkaz, že nepatříte k Algiotským poutníkům.“

„Znáš Mhogenu, Pátého posla Thoregonu...“

„Co je to jméno bez osoby? Mhogen opustil Chearth.“

„Aby šel pro pomoc...“

Mimika Wlatšida se změnila. Ale naprostá pozornost, kterou Arkonidanovi na chvíli dopřál, ustoupila ihned jasné nedůvěře. Nyní byl doopravdy přesvědčen, že má před sebou příslušníka Algiotů. S vrčením ukázal zuby.

Jako vlk, dříve než roztrhá kořist.

„Jedna loď nemůže být přece pomoc, kterou Mhogeny slíbil...“

Čemukoliv, co chtěl ještě říct, zabránilo hektické volání z pozadí jeho centrály. Na několik vteřin se odvrátil, už neviděl Atlanův úsměv, a i kdyby, sotva si ho mohl vyložit.

Druhá loď se právě materializovala, přesná kopie GILGAMEŠE. Skoro deset světelných sekund blíž k soustavě Raggan a tím i v zádech malé flotily. První tlamovité lodě se otočily, zrychlily, ale vzdálenost byla pro jejich zbraně příliš velká.

O vteřinu později zmizela loď ze zaměřovačů, jako by nikdy neexistovala.

„Stáhněte se nebo zahájíme palbu!“ osopil se Wlatšid na Atlana. Nepůsobil už tak sebejistě jako před tím.

„Proč chcete bojovat proti spojencům? - Znáš Mhogeny?“

Konečně se do přenosu zapojil Pátý posel. Mhogeny řekl jen pár vět, potom začal Wlatšid pokyvvovat hlavou.

O minutu později byl vydán souhlas k vletu. Mhogenův nový protějšek byl Wlatšid jménem Granschok, jeho označení Protektor planety Ingars a admirál wlatšidské flotily. Admirál se ukázal nejlépe informován.

„Jak velké je tvoje loďstvo, Mhogeny? Jakými prostředky ukrýváte ostatní jednotky?“ Musel něco podotknout.

Gharrova zpráva mu nebyla nikterak po chuti. „Je jen tato loď,“ řekl Pátý posel.

„Ale... ten druhý mnohostěn...“

„Jen virtuální projekce k tomu, aby se protivník rozptýlil a zahájil na ní palbu.“

Ingars, šestá planeta systému Raggan, vypadala jako světle modrý třpytivý drahokam. Země a moře byly v rovnováze, nad pobřežím vznikala a plula jako ve zrychleném rytmu rozsáhlá oblaka. GILGAMEŠI byl přidělen geostaciální orbit v blízkosti rovníku. Současně oznámil Granschok termín pro zítřejší setkání. Vysvětlil, že očekává zástupce jiných Chearthských národů, jejich příchod byl ohlášen. Nabídka, že by mezitím mohli bydlet na Ingarsu, odmítl jak Atlan tak Mhogeny. Ustavičně prohledávaly systémy GILGAMEŠE vesmír. Od té doby, co loď dosáhla severní strany Chearthu, byl hyperéter zahlcen radiogramy z různých zdrojů, nejméně stovka z nich vysílala podobné poselství, většina z nich nebyla stacionárních, ale kosmické lodě. Vykazovaly absolutně rozdílné energetické výkony, od téměř nesrozumitelných spleť hlasů až do přesvědčivé propagandy.

Propaganda - to byl přesný název, který Atlan použil, když poprvé zachytili jeho znění. V hovorovém jazyku Chearthu, Sinjuilu, byli lidé vyzíváni ke kapitulaci a změně své víry.

„Cheartherané, odložte svou nevíru, obraťte se na slova skutečného a jediného proroka, který k vám přišel v podobě vznešeného Scoctorna, aby daroval učení jediného vládnoucího boha vesmíru! Přijďte k nám do říše Icchto a Nachto, Ramsos a Xion, Vaari a Kalcham! Nechte se obrátit ke Gaintanu a přijměte tak věčný život...“

„Co jsou Algiotský poutníci?“ ptal se Atlan. „Náboženská horlivost? Podle toho zní text. Nebo tím zakrývají prosté světské dobovačné choutky?“

Dokonce i Mhogeny mu zůstal dlužen odpovědi. Ale kvůli své přítomnosti a koncentraci u Slunečního trezoru představovali národy Algionu nepopsatelné nebezpečí. Jen podružnou roli přitom sehrálo, že vědomě chtějí urychlit osvobození Guan a Var. Jakmile budou mít úspěch, znamená to rozsudek smrti pro Chearth. Pro mnoho dalších galaxií rovněž. Představa, kolik životů nalezne mezi uhasínajícími slunci smrt, musela každá rozumně smýšlející bytost propadnout šílenství.

Sluneční červ by někdy mohl nalézt cestu do Mléčné dráhy, prorokoval Atlanův extramozek. A to rychleji, než se by se galaktikům líbilo. Někdo mu jistě ukáže cestu... Není to nic, co by se dalo svalit na příští generaci.

Atlan se zabral do práce. Měl po ruce více a lepší vyhodnocení. Svazy flotily Algiotů patrolovaly blízko Slunečního trezoru, dávno si byli jisti svou nadvládou. Na všech frekvencích vysílali svou agitaci.

„...nezemře nikdo, kdo se na Gaintanu obrátí, ale obdrží věčný život. Slyšte slova vznešeného Scoctorna, který Chearthu věnuje svou blahovůli! Algion se stane ostrovem štěstí a míru...“

Půl tuctu rozdílných verzí vyfiltrovala radiocentrála.

A ty jsi neochotný, šeptal cynicky Atlanův extra mozek, pak potřebuješ moc a pustit psa ze řetězu.

Myslíš Sluneční červy.

Alespoň je to pravděpodobné.

Atlan byl na nohou už třicet hodin. Ačkoliv potřeboval jen málo spánku, aktivátor buněk nemohl drancování vlastních sil dlouhodobě zcela kompenzovat. Na jednom z informačních okruhů rokovali vědci celé hodiny o tématu Slunečního trezoru, přítomen byl také Ronald Tekener a Dao-Lin-H'ay, následoval rozhovor s šéfy palby jednotlivých modulů. Dosavadní hodnocení dokazovalo, že GILGAMEŠ v technických standardech dalece

převyšuje Algiony. Přesto platilo, nepřenechat další kroky náhodě. Během několika dnů měly dorazit do Chearthu Maahkské lodě, nejspíše potom se rozhone o postupu.

Po krátké odbočce k Vincentu Garronovi a Tuyule Azyk, kteří s jedním robotem probírali možnost technické identifikace hyperúdolí, se Atlan stáhnul zpět do své kajuty.

Našel si na spánek dvě hodiny, než ho zbudil interkom. Planetární Protektor Granschok svolával v krátké době krizovou schůzi, poté, co poslední zástupci Chearthských národů dorazili dříve, než byli očekáváni. Alespoň Mhogen pojmenoval setkání na Ingarsu jako krizovou schůzi.

Atlan se nechal doprovázet Boranem Skarosem, vědeckým vedoucím MERLINU a Koromem Misurem, epsalským šéfem palby. Hyperfyzik Ambras patřil k jeho týmu stejně jako Ronald Tekener a Dr. Julio Mangana. Po dobu letu space-jetu informoval Mhogen, že systém Raggan je původně zvolená vlast Gharrů, tedy jeho čtvrtá planeta Akthon.

Protože Ingars měl kyslíkovou atmosféru, která nabízela Wlatšidům optimální životní podmínky, byla šestá planeta dána k dispozici spojencům. Ingars za století získal takový význam, že Akthon byl Gharry opuštěn. Dodnes si ale potomci Maahků nechali na čtyřech planetách několik základů, zobrazujících zakalený otisk dřívější přítomnosti, zatímco Ingars už dávno patřil za ústřední svět Wlatšidů.

Byla to jako každá konference podobného druhu. Několik set inteligencí rozdílného vzhledu a charakteru stálo samo nebo ve skupinkách kolem, diskutovalo, požívalo pokrmy nebo nápoje, které spěšně nabízeli služební roboti, a na ostatní pokukovali skepticky. Každý se pokoušel nějak domluvit, hnát své zájmy do popředí, a jen tu a tam se vyměnili diplomati a vojáci různých národů. Wlatšidové tu zaujímali skoro polovinu ze všech přítomných. Jejich výška byla mezi 1,90 a 2,20 metru; pokud byla vidět srst na hlavě, působila naježeně. Genetická rozmanitost, pokud se jednalo o zbarvení kůže a kresby, stejně jako formování lebky, tu bylo zřejmé. Mnohé formy nosu působily tupě, další dalece vyčnívaly nebo vedly k zesílené čelisti. Krev šelmy v jejich žilách byla zřejmá. Tu a tam se zabýšl vysunutý dráp při rozčileném rozhovoru, ale přes občas bázlivý zevnějšek a svého krajně temperamentního chování působili Wlatšidové mírumilovně a přátelsky.

Srovnáváš jejich předky s divokými mongolskými tlupy Čingis Chána, šeptalo Atlanovo druhé já. Buď rád, že je nepotkal v období pužení. Jako protivníky bys je neměl podceňovat.

Dvě skupiny menších, jemně působících vlků si razilo cestu architektonicky impozantní halou. Bylo využívána zrcadlová stavební hmota, která zprostředkovávala dojem otevřené haly, ve které se shromáždilo tisíce delegátů. Pod vějířovitou střechou se otáčel model Ragganského systému.

„Řekl bych, že jsou to prostředí přizpůsobení Wlatšidové,“ stanovil Dr. Mangana svou domněnku. „Menší jsou ohebnější, v podstatě jako lišky.“

„Viatšisové,“ řekl Mhogen, který ve svém ochranném oděvu přitahovali pozornost.

Méně svou velikostí - byly národy, které převyšoval - ale blízkostí galaktiků, kteří se shromážděným museli jevit exoticky. A pravděpodobně proto, že se už dávno rozneslo, že se Pátý posel Thoregonu vrátil.

„Za bouřlivých časů obsahovalo impérium Wlatšidů až dva tisíce slunečních soustav,“ vysvětloval Gharr. „Museli tehdy ale vzdát mnoha kolonií. Největší jejich bratrský národ jsou prostředí přizpůsobení Viatšisové, jejich výsostné území zabírá přes 300 sluncích. Začíná severně od centra a stáčí se až 1000 světelných let od Slunečního trezoru; od západu na východ je to 20.000 světelných let, ale uvnitř této oblasti se nalézají menší samostatné hvězdné říše jiných národů. Domovským světem Viatšisů je žluté slunce Sharjam, 25.000 světelných let severně od galaktického centra.“

„Děkuji,“ řekl zničehonic zvučný hlas vedle Atlana.

Jak se pohyboval, dostali se k němu tři Amanité. Hra jejich vrásek, když se pokoušeli, zdvihnout svá víčka, působila jako marné snažení. Atlan se před houbovitými bytostmi spustil do dřepu. Ne, nikdo z nich nebyl ten, koho zachránili, jejich lamelové vrstvy působili tmavší, pokožka byla hrubě pórovaná.

„Buďte v Cheartu vítáni. Žádáme bohy úrodné půdy o stálou vlhkost plynoucí na vaše kořeny.“

Hluk přehlušila pronikavá spleť hlasů. Atlan zaregistroval čtyřruké humanoidy, které prudce gestikulovali se skupinou insektoidů. Ostatní spontánně couvali z jejich blízkosti. Během chvilky tak vznikl volný prostor.

Humanoidi náhle zmlkli. Nepochybě proto, že se na ně ze všech stran civělo.

„Vidíme paviány se čtyřma rukama,“ šklebil se široce Tekener. „Mnoho civilizovaní asi nejsou.“

Zatímco většina na tyto bytosti nadávala, jeden z nich učinil několik kroků kupředu a vyžadoval prostopášným gestem o pozornost.

„Je to ztěštnost!“ volal nahlas a pronikavě. Aby ho někdo neslyšel, musel být buď hluchý nebo neznat Sinjuil. „Proč máme zahodit naše životy? Heivové to nechápou, chtějí bojovat. Ale my nikdy nevítězíme, nikdy, říkám nikdy. Ptám se Wlatšidů, co zbylo z jejich flotily. Kde je její velitel Ganzetta? Hanba tomuto shromáždění! Jen ubohé alibi. Koalice Thoregon selhala, když jsme k ní vztáhli ruce. Ale ani my Gramserové, nedostaneme Chearth zpět...“

„Jestli tu chceš přednést své úvahy, může to udělat při shromáždění,“ přerušil ho výrazný hlas, zvyklý rozkazovat. „Tady a teď si se postaral o neklid.“

Gharr si razil cestu davem. Gramser na něj strnule hleděl, viditelně se uvolnil, když spolu tiše mluvili. Hned potom následoval své druhy.

„Amithuso!“ zvolal Mhogen.

Další Gharr se obrátil a pomalu se blížil. O chvíli později se oba potomci Maahků objali jako dobří přátelé tak, jak to jen jejich obleky dovolovaly.

Amithuso byl rovněž psí-reflektor.

Atlan viděl, že šestiprstá levice Gharra musela být zmrzačena, v každém případě Amithuso při objetí nepohyboval prsty. Celá ruka působila bizarně, oba palce byly ohnuté dovnitř. Takovéto tělesné nedostatky u Gharrů prozrazovaly silné psí-schopnosti.

Mhogen představil Amithuse jako Protektora čtyř planet. „... známe se velice dlouho, oba příslušíme k řádu Mistrů písku.“

„Přičemž Mhogen je Mistr děsu písku,“ dodal Amithuso a pátravě si prohlížel galaktiky. „Šedý písek je příliš vzácný jako Mhogenovy mimořádné schopnosti. Dozvěděl jsem se, že jeho posláním bylo úspěšné, a vítám příslušníky šestého národa Thoregonu. Je politováníhodné, že jste museli vidět právě tuto scénu.“

Atlan a jeho průvodci věděli z Mhogenovi zprávy o Mistrech písku. Kdysi měli Mistři za úkol, na Nissarovu radu, zabezpečit svůj druh v Chearthu a mezitím přimět zdejší národy k míru. Později se ze Mistrů písku staly kontaktní osoby s Nisaaru. To ostatně řád dělal stále.

11.

Ve srovnání s foyer působila samotná zasedací síň zakřikle. Kulaté fórum, vybavené holografickými promítačkami, okolo vzrůstal postavení. Jen dva zástupci každého národa našli místo dole, ostatní museli zůstat nahoře.

Pro Atlana a Ronalda Tekenera byla rezervována křesla mezi Gharry a Wlatšidy. Proti nim, jen čtyři metry daleko, vedli Gramserové znovu svou vřelou diskuzi. Mhogen zatím vysvětlil, že paviánovití byli dříve bezvýznamný, ba primitivní a nadmíru agresivní národ.

Kvůli pětidimenzonálním zvláštnostem své centrální hvězdy Gramserové zmutovali a uměli vysílat nenávistné smrtelné záření, které zabíjelo všechny mladé živé tvory, kteří ještě nedosáhli puberty. Teprve Gharrové s nimi sjednali mír, ale jejich zvláštnosti jim zůstali.

Heivové byly půldruhého metru velcí insektoidní bytosti. Tekener a Atlan je skoro současně přirovnali ke kudlankám nábožným. Vedle Gharrů a Wlatšidů byli nejvýraznějším národem Chearthu. Také obývali severní polovinu galaxie, 15.000 světelných let od centra, samostatně vyvinuly nadsvětelné lety do vesmíru, později ale byli podporovány Gharry. Převzali jejich válcovité lodě, které si podle svých zvyklostí přizpůsobili.

Nejen Gharrové, ale i další bytosti potřebovali ochranné obleky, protože nemohli existovat v kyslíkové atmosféře. Vězeli v tlakových šatech, jejichž pohyb obstarávala venku ležící mechanika. Ochranné obleky byly dva metry dlouhé a obsahovaly padesát centimetrů dlouhou trubici z nedefinovatelného materiálu. Ve střední oblasti bylo úzké, rotující a čtyřnásobně přerušené viditelné kolo. Vzadu bublala brakická kapalina. Několikrát si Atlan myslel, že je to konec nějakého chapadla nebo tykadla, ale jistý si nebyl ani extramozek.

Ostatní nositelé obleků disponovali velkým množstvím končetin. Atlan viděl jednu dvanáct metrových výrůstek z téměř kulovitého těla, jednou jen osm. A Tekener mu řekl, že viděl kouli s lichým počtem rukou - nebo to byly nohy nebo spíše multifunkční orgány?

Byli tu humanoidi se čtyřmi jako paže tlustými smyslovými tykadly místo hlavy, bytost se silným zobákem, na kterém byla řada fazetovitých výrůstků, jevícími se jako oči.

Když Granschok začal mluvit, ukončili oba galaktikové svou prohlídku. Holografický obraz Wlatšida se stabilizoval v centru fóra v dostatečné velikosti, aby byl zřetelně vidět z každého místa. Po dlouhém pozdravení, kde šikovně zapřísahal jednotu chearthského společenství národů, podal Granschok obsáhlý přehled o aktuální situaci.

Dávno bylo známo, že Algjotské loďstvo se skládá z 200.000 kosmických lodí. Většina z nich se usadila v okruhu padesáti světelných let od Slunečního trezoru. Bez výjimky se Algjotský poutníci zmocnili všech slunečních soustav, některých po celotýdenním obléhání. Mnoho donedávna obydlených světů platilo mezitím za zničené, mnoho planet bylo zničeno.

V oblasti se udávalo největší stěhování národů v dějinách Chearthu. Tisíce vetších kosmických lodí, nákladní lodě, pomocné čluny bez velkého doletu, ba i opět aktivovaná muzejní vozidla, visela mezi hvězdami jako snadná kořist pro agresory, málo z nich mělo palubní zbraně, a dostatečné ochranné štíty byly nedostatkovým zbožím. Tragédie začala před měsícem a stále ještě trvala.

Algíoti systematicky roztahovali svoje území, nikdy neustoupili z boje. Někdy se zdálo, že než vyhledají konfrontaci, vybudují kolem sebe předmostí.

I v jižní části galaxie byly mezitím uzlovité lodě často vidět. Nebály se ničit jednotlivé křižníky. Jen obydleným planetám se v této oblasti dosud vyhýbaly. Otázka byla, jak dlouho ještě.

„Je správné, že flotila Wlatšidů tak ničivě udeřila?“

„Slyšeli jsme, že flotila byla právě před průlomem, když byla přinucena k ústupu. Co je na tom pravda?“

Na námitky odpověděl Granschok vyhýbavě.

„Je mojí povinností admirála zamezit ztrátám, které by mohli vzniknout z nedostatku informací. Nyní se naše jednotky stahují zpět, poškozené lodě se v loděnicích a na mnoha planetách co nejrychleji opravují. Shromáždíme se zde, abychom vymysleli další postup. Už nebudou rozhodovat lodní děla, ale dostatek informací. Mohli jsme prozkoumat vraky invarozorů, jejich zbraňové systémy a ochranné štíty se podobají našim, jen jejich počet je větší. Když budeme více vědět o jejich národech, najdeme tak nové opěrné body, které nám pomohou zastavit jejich postup.“

„Snad, Granschoku, ale jsou to slova, která již několik týdnů trvají.“

Řečníci se měnili. Někteří působili agresivně, další se pokoušeli chlácholit. Ale společný byl strach o řídicí stanice a Sluneční trezor. Nešlo už jen o to, aby Algíotským poutníků zabránili pronikat vpřed - museli dobýt zpět některé řídicí stanice, dřív než smrt vpadne do galaxie. Jednotný byl strach před slunečním červem; jak bojovat s tvorem, který se živí sluneční energií?

O Algíonech toho bylo zatím známo jen málo. Na sestřelených uzlových lodí byly nalezeny bytosti podobné ještěrkám, v průměru jen 1,30 metru vysoké, s nepoměrně působící lebkou a tupým nosem, nebo jiní přes dva metry vysokí, nijak zvlášť inteligentní, ale vytrvalí bojovníci.

Uzlovité lodě obsluhovaly bytosti s letovými blánami, stejně jako třímetroví obři s polokulovitou hlavou a čtyřmi pažemi.

Moc a síla vedla Algíotické poutníky, když bojovali pro své náboženství. Jak se zjistilo, Scoctorové z národa Tazolenů měli absolutní moc. Měli vyvinutý důkladný náboženský rituál. Potřebovali k němu látku pojmenovanou Elcoxol. Prý měl přiletět s transportem z Algionu, který nedávno napadla flotila Wlatšidů.

Velitel kosmické lodě Cartagenů - vodních obyvatel, jejich domov ležící jen 45 světelných let od Slunečního trezoru byl zničen Algíony - nazval Scoctory jako boží kněží. Načež jeden Heiv nadskočil a své zesílené čelisti namířil na Atlana a Tekenera.

„Tazoleni,“ cvakal rozčileně svou hlasovou šterbinou, „viděli ne nepodobné těmto cizincům. Říkám vám, že hrají falešnou hru...“

Propukla vřava, byla nepopsatelná, jedni ječeli, řehтали a syčeli, nikdo asi neslyšel vlastní slovo. Teprve, když byl odpojen akustický zesilovač, nastal zase klid.

„Zaručuji se za tyto galaktiky,“ řekl Mhogena.

„Podle mých informací jsou Tazoleni o něco menší a zcela bez vlasů,“ dodal k tomu Granschok.

Tři a půl hodiny uplynulo, Atlan pochopil, že začnou nepokoje. Shromáždění se nedostalo dál ani o krok. Divil se, proč se ho nikdo na nic nezeptal. Jen respekt k Pátému poslu Thoregonu dokázal účastníky delegace zadržet. Pomoc, kterou Chearth očekával, byla skutečně potřebná.

Právě mluvil Gharr Amithuso. Zahrnul do své přednášky Mhogenu, nechal ho potvrdit, že sám je skutečně silný psí-reflektor, a jako důkaz vztyčil svou zmrzačenou ruku. Přesto se mu nepodařilo Algíotské poutníky ovlivnit.

„Dvakrát se mi podařilo dostat se na zničenou šípovitou loď Tazolenů. Nassadil jsem život a skoro jsem zahynul, ale domnívám se, že alespoň vůdčí Algíoti jsou proti mým schopnostem imunní. Nemohl jsem je ovlivnit.“

Kroky těžkých kosmonautických bot zazněli na kamenné podlaze v hale, doprovázené sérií hlasitých nadávek.

O sekundu později se dovnitř vešel Wlatšid. Dva uniformovaní strážce, kteří ho následovali a prudce na něj dotírali, prostě ignoroval.

Davem postupoval tajemný šepot. Na Granschokovi se objevily jasné příznaky rozčilení. Vycenil rty a kapaly mu z něj sliny.

„Já tě nepozval!“ prskal.

„Ale měl jsi, Granschoku.“ Ostatní zůstali stát kolem, vztáhli provokativně ruce a zablýskly se drápy. „Admirále Granschoku,“ vložil do toho své poloviční pohrdání, půlka mu ještě zůstala, „tvrdíš, že hájíš zájmy Chearthu, ale pomohl jsi nepříteli.“

Kosmonaut se skutečně podobal vzpřímenému terranskému vlku. Atlan odhadoval velikost tohoto muže na skoro 2,30 metru a odznaky na jeho šedivé uniformě nechávaly tušit, že nezastává žádnou nízkou hodnost.

Stříbrný vlk! projelo jím.

Teprve směšná poznámka jeho extramozku mu vysvětlila, proč tak intuitivně reagoval na zevnějšek Wlatšida. Markantní rysy obličeje tejně jako stříbrná šed' vousů a nádherně stříbrná hřívá dokazovali, že pojmenování je velice přesné.

Ale ne svým chováním, komentoval věčně hanobící smysl.

„Očekávám, že uposlechneš mé rozkazy,“ hněval se Granschok. „Platí také pro mého velitele flotily - pro něj dokonce zvlášť. Žádné výjimky, Ganzetto, doufám, že to konečně pochopíš. Naše bojové lodě jsou příliš cenné, než abys je vehnal do nesmyslného boje.“

„Nesmyslný?“ opakoval ohromeně stříbrný vlk. „Opravdu jsi řekl nesmyslný?“

„Všichni to slyšeli. A teď jdi, Ganzetto, dříve než pro tebe bude mít tento směšný výstup následky...“

Prskavě skočil stříbrohřívák, jeho pařáty popadli v první řadě sedícího admirála a strhli ho z křesla.

„Svým způsobem máš pravdu, Granschoku,“ řekl jen napůl tak nahlas jako před tím. „Musel jsem snést se svou flotilou těžké ztráty, ale než jsem mohl provést sebou zamýšlený manévr, přišel rozkaz k ústupu. Byli jsme schopni zcela zničit posily Algiotů a přesně jak jsi rozkázal.“

„Pravda,“ prskal admirál a osvobozoval se z Ganzettova sevření. „Mluvíš o hlavě a obojku.“

„Hraje to ještě roli? Radši bych splnil svou misi, než se s nepořízenou vrátil domů. Tvůj příkaz, Granschoku, ti nemůžu prominout, byl špatný.“

Obrátil se ke schodům a s vysoko zdviženou hlavou opustil halu.

Granschok se ještě chvíli chvěl, dokud se opět nepřešlo k programu.

Odvahu má, ten Ganzetta, šeptal extramozek. Byla to scéna, jakou by riskoval málokdo.

Stříbrný vlk se mi líbí, odpověděl mu v myšlenkách Atlan. Má velice bojovné postavení.

Dva dni uplynuly, než Arkonidan opět viděl Stříbrného vlka, a tentokrát si hleděli z očí do očí. Schůzku měl zařídit Mhogen na Arkonidanovu žádost, místo měl určit Ganzetta. Buď v opravárenských docích kosmického přístavu nebo nikde - tak jednoduché to bylo.

„To jsou lodě mé flotily, čekají zde na opravu,“ uvedl Wlatšid naprosto srozumitelným projevem a ani status Pátého posla ho neohromil. „Byl jsem přítom, jak je ostřelovali Algioti a když umíraly tucty mužů posádky. Chci proto také být u opravování škod.“

Atlan potkal Stříbrného vlka mezi rozebraným, téměř zcela jistě přetížením zničeným projektorem ochranného štítu nějakého 800 metrového křižníku.

„Moje vlajková loď, DARTANA.“ Ganzetta si měřil Arkonidana, kterého o hlavu převyšoval. „Viděl jsem tě ve fóru. Mhogen řekl, že jsi přišel, abys nám pomohl...“

Pokračoval dále, rozkazoval pracovním robotům, přesunou těžké paprskové dělo na druhou stranu lodi a zkoumal nově dodané opláštění.

„Podřadný materiál,“ vyrazil. „Nic není tak, jak by mělo.“ Krátce se věnoval zase Atlanovi, který ho mlčky následoval. „Tvoje loď je na orbitu. Ruka musela zadržet mnoho slin, aby mě Mhogen její proslulostí neumazal. Je to nervozita a bázeň.“

„Tvoje vystoupení především, Ganzetto - měl jsem dojem, že boj vidíš jako náplň života.“

Stříbrný vlk se náhle zastavil uvnitř. „Oklamal jsem tě,“ začal. „Museli jsme se vzdát výhody, a to bylo špatné.“ Již podruhé, nebo potřetí odhadoval Atlan. „Co umí tvoje loď?“

„Disponuje několika silnými zbraněmi.“

Ganzetta stáhl čenich s výrazem, že není s odpovědí zcela spokojen.

„Předpokládám,“ odpověděl, „naopak od mnoha ostatních, že by se Mhogen nenechal lacině odbýt.“

„Díky,“ řekl Atlan.

Tentokrát se na něj podíval Wlatšid jako bez ducha. „Vidím to tak, ostatní to vidí jinak.“

Jeho pohled putoval po klenbě lodního trupu, až narazil na skupinu pracovníků, kteří atomovým hořákem odřezávali anténní systém.

„Mnoho dobrých kosmonautů se už nevrátí. Byli mi blízcí, Atlane. Víš jaké to je? Jejich smrt byla marná, protože jsme se museli vzdát výhody. Kvůli rozkazu. Já to nechápu.“ Jeho tlapa se křečovitě sevřela. Zesílené prstní klouby působily dnou, ale byly nadočekávání ohybné.

„Muže jako ty, bych mohl velice dobře zaměstnat,“ řekl Arkonidan.

„Na tvé lodi? Nemáš šanci!“ bránil se Ganzetta.

„Rozmysli si mojí nabídku. Dříve nebo později budeme spolubojovníky.“

„Myslím, že jsme si podobní. Rád bych. Ale sám nemohu. - A teď mě, prosím, omluv!“

Antigravitační pole zvedlo Ganzettu do výšky. O chvíli později zmizel v tmavé díře v trupu.

Je hrdý a uzavřený, komentoval extramozek.

Já vím, myslel Atlan. Cokoliv se stalo, si Stříbrný vlk bere ze vinu. Přesto pochopí, že je špatné utápět se v hněvu.

Začínal 20. listopad 1290 NGL.

Včera konečně dorazilo deset kosmických lodí Maahků na jih Chearthu, kde se setkaly se dvěma Vesta-křížníky z GILGAMEŠE. Bez nehod se dostaly do systému Raggan.

V nekonečných diskuzích o situaci byly navrženy bitevní plány, zase zavrženy a tuhle modifikovány, ale nakonec přijaty. Admirálové Gharrů, Wlatšidů a většina ostatních národů, pokud mohli dát k dispozici lodě a nebyli sami zaměstnáni, se toho účastnili.

Pouze Ganzettu postrádal Atlan; Arkonidan byl planetárním Protektorem Granschokem ujištěn, že byl kvůli porušení subordinace vykázan. Ganzetta měl být rád, že jeho vystoupení ve fóru nemělo žádné důsledky, kromě dočasného vyloučení.

Maahkští velitelé se už nemohli zapojit do rozhodujících řízení, ukázali ale, že jsou se všemi detaily srozuměni.

Bylo sjednáno, že spojenecká loďstva Cheartu proniknou klamný útok proti Algioty obsazené oblasti, aby odletěli od Slunečního trezoru a jejich svazy se pokud možno stáhly ze sektoru Thagarum, tedy hlavní řídicí centrály. Každý si byl vědom, že nasazení neproběhne beze ztrát, ale Chearthové k tomu byli donuceni.

Jakmile se v obklíčení Algiotských poutníků objeví dostatečně velká mezera, GILGAMEŠ společně s Maahkskými loděmi postoupí ke Slunečnímu trezoru.

Thagarum byl metanový svět. Proto dostali Maahkové za úkol vysadit na planetě pěchotu a zmocnit se hlavní centrály a Hříbu. GILGAMEŠ se svými moduly a pomocnými čluny měl planetu hermeticky uzavřít.

Mhogena měl v úmyslu na palubě osmisetmetrového válcovitého Gharrského křížníku QUANTHUZ rovněž zaútočit na Thagarum. Jeho znalosti okolí, když před pár měsíci prorazil ke Hříbu, stejně jako vědomosti Gharra, měly podpořit Maahkskou pěchotu.

Hned poté se mělo zabránit jakýmkoliv útokům na Thagarum.

Znělo to jednoduše. Skoro až prostě. Bylo jedno, kolik jednotek Algiotů na sebe upoutá flotila Chearthů, vždy zbudou nějaké lodě, o které se bude muset postarat GILGAMEŠ a Maahkové.

K tomu extrémní hyperzáření Slunečního trezoru se nedalo podceňovat. Přesný letový manévr v těchto abnormálních podmínkách byl skoro hazard.

„To postihuje obě strany.“ Atlan nebral varování na lehkou váhu, ale znal techniku GILGAMEŠE. A kromě toho: Thagarumu se museli zmocnit, aby Guan a Var neunikl, nebyla jiná cesta.

Kurýrní lodě již byly na cestě ke shromaždištím.

Dvě hodiny před plánovaným startem se Atlan a Ronald Tekener vydali na Ingars. Jejich space-jet stál blízko velké bojové lodi. Tam čekal Ganzetta.

Tajně Atlan doufal v toto setkání, ale nepodnikl nic, aby ho zapříčinil.

„Znám váš plán,“ začal Ganzetta bez úvodu. „Nemáš mnoho lodí, Atlane, a mě zůstala pod velením už jen DARTANA. Nabízím ti, že tvoji malou flotilu doprovodím k Thagarumu, protože určitě budeš potřebovat podporu.“

„Zlost je špatný rádce,“ bránil se Arkonidan.

„Vím, co mám udělat. Říkám ti přímo, že neuposlechnu Granschokův příkaz k ústupu. Můžeš to přijmout?“

Chce se rehabilitovat.

Já vím, odpovídá Atlan. Oceňuji jeho odvahu a je to spolehlivý partner do života nebezpečných nasazení.

Nahlas řekl: „Souhlasím, Stříbrný vlku, budeš při tom!“

Epilog

Poslední noc jsem spala špatně a měla ještě horší sny. Ne, není to jen má migréna, co mě trápí, jsou to moje myšlenky, které se neustále točí kolem Vincenta.

Možná je to ode mne hloupé, ale já si dělám starosti. Vince je neklidný. Nevím proč, ale bojím se, že větrí proměněné hyperzáření Slunečního trezoru.

Jsme od něj ještě třináct tisíc světelných let, ale GILGAMEŠ se k vězení Guan a Var přiblíží.

Bojím se toho, ale netroufám si to někomu přiznat.

KONEC

Poté, co se GILGAMEŠ dostal do Chearthu, mohla posádka Camelotské kosmické lodi velice rychle získat přehled: kolem Slunečního trezoru zuří galaktická válka, na které se podílí kosmické lodě mnoha národu Chearthu a Algionů. Situace vypadá beznadějně.

Ale spojenci z Mléčné dráhy a Chearthané vsadí všechno na jednu kartu - a Atlan dá příkaz k útoku. Flotila chce zaútočit na centrální svět.

Co se kolem Slunečního trezoru přihodí, popíše Peter Terrid a Arndt Ellmer v románu, který vyjde příští týden a bude mít název:

BITVA O THAGARUM